185

Angel Milan

Misterul dragostei

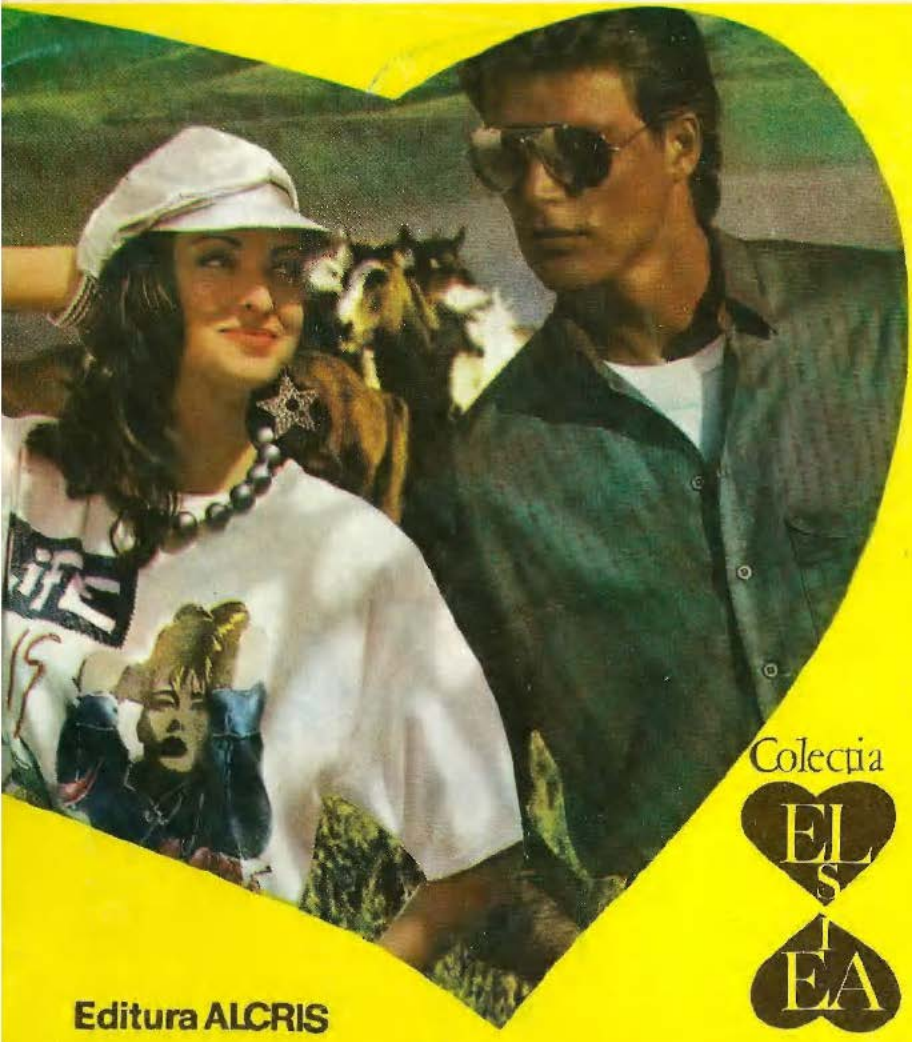

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

O afacere în plină expansiune, o fetiță adorabilă, Kristy de patru ani, o viață plină. Ce i-ar mai putea lipsi Daniellei Britton ca să fie fericită ?

Nimic, gândește ea.

Esențialul l a hotărât Peter Weston, fost campion de rodeo și proprietarul unei ferme și al unei herghelii.

ANGEL MILAN

MISTERUL DRAGOSTEI

ALCRIS

Coperta : ANDY

© 1984, Angel Milan

DANIELLE'S DOLL

Harlequin S.A.

În românește de : Sălomeea Rotaru

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

Editor : Micu Aurelian Andy
Consilier editorial : Traian Iancu
Lector : Angela Vasile

ISBN 973-580-165-5

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

– Bună ziua, domnişoară !

Danielle Britton întoarse brusc capul. Oare de ce-o fi salutat-o acest necunoscut cu atâta căldură ?

Răsuflă uşurată. Această interpelare o surprinsese într-atât încât fusese cât pe-aci să-şi piardă echilibrul şi să cadă de pe scara pe care era cocoţată.

Se gândi chiar că această faţă bronzată, luminată de nişte ochi superbi verzi, îi era vag cunoscută. Dar nu-şi putu aminti numele necunoscutului şi se întoarse la pensulele ei ca să termine de făcut o fereastră de stejar pe care-o restaurase în mare grabă. Muncitorul care fusese însărcinat iniţial cu această treabă se îmbolnăvise şi ea a trebuit să-i termine treaba, chiar dacă avea un contract în urgenţă de onorat cât mai repede posibil.

– Peter ! Ce surpriză ! exclamă Matthew pe un ton entuziast.

Prin fereastra deschisă, Danielle auzea conversaţia atât de clar de parcă s-ar fi aflat înăuntru în casă.

– Felicitări, dragul meu ! Noul tău birou este într-adevăr superb !

Tânăra zâmbi de plăcere. Ea fusese aceea care desenase planurile încăperii, şi acest compliment îi mergea direct la suflet.

– Nu-i aşa că-i frumos? E ceea ce-mi doream, oricum. Ador plantele verzi aşezate în colţuri, acvariul care tronează în mijloc, calitatea luminii... Dacă acest loc nu-mi va favoriza inspiraţia de care am nevoie ca să-mi scriu romanele, atunci voi merita să fiu spânzurat!

Danielle închise cu grijă borcanul de vopsea şi coborî cu grijă de pe scară. Aceste complimente auzite din întâmplare o umpleau de satisfacţie.

O dată în plus, întreprinderea de construcţii a cărei directoare era, societatea Britton, fusese aceea care realizase perfect dorinţele clientului.

– Dar iată-l pe autorul acestei capodopere, reluă Matthew privind-o pe tânăra femeie care-şi strângea sculele împrăştiate pe peluză. Ştii ceva, Peter, Danny este la fel de dotată ca să bată un cui, ca tine pentru rodeo!

– Ai uitat că nu eram capabil să stăpânesc un taur?

Asta e! se gândi Danielle. Acest bărbat nu e altul decât Peter Weston, fostul campion de rodeo ale cărui fapte vitejeşti au făcut să bată mai tare inima a mii de admiratoare până când o cădere de pe cal îl îndepărtase pentru totdeauna de marile competiţii.

Mulţumită că şi-a amintit numele acestei figuri celebre, ea îşi aranjă materialul în camioneta.

– Danny ! strigă Matthew aplecându-se pe fereastră. Vii să mă vezi ? Aș dori să-ți spun o vorbă.

Ea aprobă zâmbind și porni cu pas vioi spre biroul lui Matthew. Puțin decepționată ea își dădu seama, împingând ușa, că Peter Weston plecase.

– Îți mulțumesc nespus, Danny, îi declară Matthew sărutând-o amical pe frunte. Ai făcut niște adevărate minuni.

– E foarte bine dacă munca mea îți place. Familia Daniellei și cea a lui Matthew erau prietene de zece ani. Așa că-i fusese ușor tinerei femei să-i respecte gusturile amicului ei.

– Ce face tatăl tău ? reluă el cu solicitudine.

– Oh ! Tata mai are nostalgia șantierelor, dar de-acum înainte îi este interzis orice efort.

– Îl doare coloana, știu, murmură trist Matthew. Ce nenorocire să fi avut acel accident ! Și Frances, ce mai face ? N-am mai întâlnit-o de mult timp.

– Mama se simte bine. E fericită că se poate ocupa de Kristy toată ziua.

– Cine-ar putea să reziste farmecelor micuței tale ?

Fața Daniellei se lumină.

– Acum e un adevărat drăcușor ! Nu are decât patru ani dar e grozav de vioaie !

– Sper c-am s-o pot vedea în curând. De ce n-ai aduce-o aici în decembrie ? O să fie și nepoata mea aici. Vom putea să profităm de ocazie ca să-i serbăm aniversarea lui Kristy toți împreună !

– Ce idee minunată ! Va fi încântată să-l îmbrățișeze pe dragul ei Matthew. Fiica mea te adoră, știi !

– Și sunt foarte flatat de acest lucru, răspunse el râzând. De fapt, Danny, îl cunoști pe bărbatul care a fost adineauri aici ?

Ea dădu din cap.

– Cred că-i vorba de Peter Weston.

– Ai dreptate. E un vechi prieten de-al meu ; mi-a cerut un serviciu.

– Care ?

– Închipuie-ți că ți-a apreciat lucrul într-atât încât ar vrea să te angajeze. Am deci misiunea să-ți cer să treci pe la el, astă-seară, cu scopul să studiezi cu el amenajările care i-ar putea permite să îmbunătățească confortul de la ferma lui.

Danielle se încruntă.

– Dorește el să mă consulte personal ?

– Adică vrea să aibă un contact direct cu directorul societății Bretton. Va trebui să dai curs imediat ofertei lui, Danny.

– Tu știi cum sunt serile mele ! protestă ea. I le consacru lui Kristy. Este singurul moment când pot să mă ocup de ea. Sally, asociata mea, va fi la fel de competentă ca și mine.

– Și dacă aștepți să adoarmă Kristy și te duci după aceea ?

Ea se gândi un moment.

– Bine, de acord. Unde se găsește ferma Weston ?

– Nu prea departe de voi. O să-ți fac o schiță.

Danielle urmări explicaţiile scriitorului uşor distrată. De ce oare ţinea el atât de mult ca ea să se întâlnească cu Peter Weston ?

* * *

– Domnul Menendez v-aşteaptă în biroul dumneavoastră, o anunţă Roberta pe Danielle când aceasta intră pe uşă.

– Ce vrea de la mine ?

– Nu ştiu. Dar pentru orice eventualitate v-am pregătit dosarul Valverde. Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie.

– E o idee bună, Roberta. Unde este Sally ?

– Domnişoara Rivers s-a dus pe şantierul de la Belmonde ca să estimeze preţul ce revine pe parcela de pământ pentru locuinţe.

– Perfect. De cât timp este domnul Menendez aici ?

– De câteva minute.

– Cu atât mai bine, îşi zise Danielle uşurată. Nu-mi place să-mi las oaspeţii să aştepte.

– Noroc !

– Mulţumesc. Voi avea nevoie. Danielle intră într-o cameră lambrisată, care-i servea de birou.

– Bună ziua, Paul. Ce mai faci ?

Un bărbat în jur de cincizeci de ani, se ridică ca s-o salute.

– Foarte bine, Danielle, mulţumesc. Hotărât lu-

cru, rolul de directoare de antrepriză îți vine de minune. Mă-nșel ?

– Câtuși de puțin, răspunse ea zâmbindu-i. Ei, cum avansează lucrările la Valverde ?

Paul oftă.

– Știi cine este inițiatorul ?

– Edward French ? Da, ne-am întâlnit deja.

– Să depinzi de el nu-i deloc ușor, știi asta, nu ? Ești sigură că ideea de a-ți oferi serviciile este o inițiativă bună ?

– E bună și sigură. Valverde va fi cel mai mare centru comercial din oraș, și chiar din New Mexico. Așa cum este proiectul, este pasionant.

– Edward French a prevăzut mai multe întreprinderi de construcții care să realizeze aceste lucări. Aveți concurenți, Danielle.

– Această situație este permanentă în meseria noastră.

– E-adevărat. Totuși, din prietenie pentru tatăl tău, trebuie să te pun în gardă. Valverde a avut deja destule necazuri.

– Îți mulțumesc pentru amabilitate, Paul. Eu sunt la curent cu decepțiile pe care le-a avut prima antrepriză care s-a instalat acolo. Dar asta nu mă neliniștește. Din contră, sunt nerăbdătoare să văd că societatea Britton câștigă piața.

– Jay Humphry este și el în cursă.

– Edward French trebuie să se bucure că atâtea talente vor să lucreze pentru el, spuse Danielle pe un ton vesel.

Paul avu un zâmbet forțat.

– Încerc să intervin cât mai puțin posibil în afacerile lui Edward, mărturisi el, scoțând din servietă un teanc de documente. Uite, m-am gândit că vei dori să-ți arunci un ochi peste aceste hârtii. Este vorba de o modificare a planurilor inițiale. Domnul French ar dori de fapt să construiască un restaurant mexican la Valverde.

Danielle se uită repede peste primele pagini ale dosarului.

– Ceea ce va antrena, evident, mari schimbări în raport cu ceea ce prevăzuse. Dar nu văd nimic grav în asta.

– Tu ești singurul judecător, bineînțeles, zise Paul ridicându-se. Vei avea nevoie de studiu amănunțit ca să-ți revizuiești estimarea costului global al prestărilor tale.

– Voi trece prin șantier și o să ți le aduc. Mulțumesc, Paul.

După ce acesta părăsi încăperea, Danielle se sprijini de spătarul fotoliului său și închise ochii.

De când luase conducerea întreprinderii familiale, acum trei ani, ea visa să se înhame la un șantier de anvergura celui de la Valverde.

Din ambiție personală dar și ca să ofere părinților ei darul pe care aceștia îl meritau, după atâția ani de

muncă îndârjită : o croazieră în jurul lumii. Or, dacă societatea Britton va obține contractul, intrarea considerabilă de capital care va decurge de aici îi va permite să-și realizeze această dorință curând !

Danielle aruncă o privire rapidă pe hârtiile din fața ei, apoi o chemă pe Roberta.

– Ai putea să-mi aduci dosarul Valverde, te rog ? O să avem mult de lucru !

*
* *

Toată ziua și-o consacră examinării minuțioase a acestui dosar. Cum mama ei se învoise să stea cu fetița ei, Danielle își permise să rămână la birou mult mai târziu ca de obicei. Doar că astăzi, din cauza întâlnirii de diseară cu Peter Weston, o va vedea pe Kristy doar foarte puțin.

Când se făcu ora opt, Danielle trebui să admită că munca pe care-o făcuse în plus fusese rodnică. Planurile șantierului Valverde nu mai aveau nici un secret pentru ea ; le cunoștea în cele mai mici amănunte.

– Dumnezeule, Roberta ! Mai ești aici ?! exclamă ea văzând fața secretarei sale în ușă. Ești atât de minunată încât Jay Humphry trebuie să-și muște degetele că nu te mai are colaboratoare !

– Din fericire, am avut bunul-simț să-i prezint demisia mea. Nu-i mai suportam aroganța.

– Eu sunt cea care trebuie să-i mulțumesc Cerului ! replică Danielle. Noapte bună, Roberta !

– După o zi ca asta, cred că n-am chef nici de cină ! Nu-ţi lipseşte nici o hârtie pentru întâlnirea cu domnul Weston ?

Danielle se uită repede în servieta ei.

– Nu, mulţumesc, Roberta. Pe mâine dimineaţă.

– Şi mâine, tot dis-de-dimineaţă ?

Perfectarea unui deviz pentru Valverde necesitase deja un număr destul de mare de ore suplimentare !

– Au mai rămas doar câteva zile de efort, Roberta. Apoi vom putea să ne odihnim puţin.

– Atunci pe mâine, la ora şapte ! lansă secretara vesel.

*
* *

– Kristy ? strigă Danielle intrând în casa părinţilor săi. Unde este micuţa mea Kristy ?

– A ieşit. Vino în birou, îi răspunse Frances, mama tinerei femei.

Danielle se supuse imediat şi o găsi pe minunata sa mamă în spatele unei mese acoperite cu fotografii.

– Unde este Kristy ?

– Se joacă cu nepoţica vecinei care nu aşteaptă decât un telefon ca s-o aducă acasă.

– Ei bine ! S-ar zice că ai avut ce face azi !

Frances arătă atunci spre o grămadă de albume.

– Foile începuseră să se desprindă. M-am gândit c-ar fi foarte bine să lipesc fotografiile pe nişte suporturi noi.

– Ai avut dreptate. Nu există ceva mai plăcut decât să te uiți la aceste amintiri ale trecutului.

– Kristy ar fi de acord cu tine. A stat ore întregi privind pozele tale de când erai mică.

Danielle zâmbi.

– N-a făcut prea mare dezordine ?

– Nu, chiar deloc ! Din contră, m-a ajutat cu adevărat.

Frances se întrerupse gânditoare.

– Au trecut atâția ani de când am făcut pozele astea...

Danielle privi clișeele împrăștiate în fața ei, reprezentând înmânarea unei diplome, Frances în uniforma ei de infirmieră, ea însăși în rochie de mireasă, la brațul lui Edward Lloyd.

Aceste mărturii ale trecutului îi treziră brusc niște amintiri...

La douăzeci de ani, Danielle se căsătorise cu cel mai bun colaborator al întreprinderii Britton. După doi ani de muncă în comun, au crezut că sunt făcuți unul pentru altul și s-au căsătorit fără ezitare. Amândoi doreau cu ardoare să aibă copii și în curând Danielle era însărcinată.

Atunci se produse drama. Copilul s-a născut mort, iar medicii se temeau că Danielle nu va mai putea să aibă copii și soțul ei, încet, încet se detașă de ea. A părăsit-o într-un moment când ea trecea prin cea mai groaznică perioadă din viața ei, la două luni după ce-și pierduse copilul. Indiferent la disperarea soției lui,

Lloyd a divorțat. El pretindea c-o mai iubește încă pe Danielle, dar nu-și putea permite o viață fără copii și se gândea să se recăsătorească. În ciuda durerii ei și a deznădejdii, ea nu ridicase nici o obiecție.

– Oh, uită-te la asta, șopti Frances entuziasmată. Kristy la două săptămâni...

– Era un bebeluș frumos, nu-i așa ? Mama ei dădu din cap.

– M-a sunat verișoara ta Susan, săptămâna trecută. Ți-am spus ?

– Nu. Ce mai face ?

– Știi c-a intrat la universitate, toamna asta ?

– A reușit să-și învingă dezgustul pentru studii ?

– Nu știu. Acum este și măritată. Gilbert, soțul ei, este, se pare, fermecător, și câștigă bine.

– Atunci mai mult ca sigur, va renunța la studii.

– Asta e Susan, nu ți se pare ? De cum nu-i mai place un lucru, îl abandonează fără să stea prea mult pe gânduri.

– Eu nu pot să mă plâng de-asta, mamă. La urma urmelor, datorită acestei trăsături de caracter Kristy a devenit fetița mea.

Frances dădu din cap.

– Însărcinată la cincisprezece ani... Și atât de puțin dispusă să-și asume responsabilitatea unui copil ! De altfel, n-a vrut s-o vadă pe Kristy nici când s-a născut. De când ai semnat pentru adopție, nici n-a vrut să mai audă vorbindu-se despre copil.

– Era mai bine așa! replică Danielle vehement. Amintirile din această perioadă agitată îi reveniră în minte. Ca să depășească tristețea doliului și amărăciunea divorțului, tânăra femeie se lansase într-o muncă înverșunată. Dar destinul i se împotrivea de data asta, prin intermediul tatălui ei, care fusese victima unui accident în urma căruia va suferi tot restul vieții lui. În această situație disperată, s-a ivit o rază de speranță, materializată de Susan care acceptă să-i dea copilul..!

– Am avut într-adevăr noroc, mamă, murmură Danielle cu emoție.

– Acum, dacă ai putea să găsești...

Frances se întrerupse brusc și se ridică în picioare.

– Mă duc să-i spun lui Jane c-ai venit. Altfel vei întârzia la întâlnirea cu domnul Weston.

Danielle suspină, privind-o pe mama sa cum se îndrepta spre telefon. Când se va hotărî să admită că fata ei putea să trăiască și fără bărbat?

* * *

– M-am distrat foarte bine cu păpușa mea Bizzy! povesti Kristy cu vocea ei cristalină. Jill are tot ce le trebuie păpușilor știi, mamă?

– Cât timp trebuie să rămână ea la bunica ei? întrebă Danielle, luându-și pentru o secundă ochii de la drum.

– Poate până sâmbătă.

Kristy își așeză păpușa pe genunchi ca să se poată uita pe geam.

– Jill ar vrea și ea o păpușă ca asta. Ai putea să-i faci și ei una, mamă ?

– N-am timp, scumpa mea. Mi-ar face plăcere, totuși.

– Poate când o să fii la pensie !

Danielle zâmbi tandru.

– Eu sper că înainte !

– Aș putea să te ajut ?

– Bine înțeles. De fapt, asta și faci.

– Cum ? întrebă fetița, făcând ochii mari.

– Când îmi aduci șurubelnița, cuiele... Kristy se ridică cu mândrie și-i privi păpușa.

– Aș putea să-i pictez ochii, să-i cos fusta...

– Când vei fi mai mare, vei fi capabilă să faci toate astea, draga mea.

Ajungând acasă, Danielle parcă mașina la poartă. Construită din gresie roz, cu ferestre imense care dădeau spre niște splendide întinderi împădurite, căsuța era opera tinerei femei. Ea voise ca această casă să le ofere, ei și lui Kristy, un adăpost plin de pace și lumină.

Abia intraseră în casă că mama și fiica se și apucară să pregătească cina. Danielle era bucuroasă, Kristy avusese ea singură inițiativa s-o ajute ; ea știa deja să pregătească pâinea, să spele legumele, să curețe morcovii și chiar să pună masa.

– Mamă, spune-mi, de ce te grăbești așa ?

La ora fixată sună la ușă fata care trebuia să aibă grijă de fetiță. Era o tânără fermecătoare care adora copiii.

– Bună ziua, Penny ! Sper să nu mă întorc prea târziu. Vă urez o seară excelentă. Iar tu, Kristy, să fii cuminte. Pe mâine, scumpo.

Danielle o sărută pe micuță pe frunte și ieși în fugă.

Drumul care ducea la fermă era mai lung decât crezuse Danielle. Se gândea chiar că se rătăcise dar tocmai atunci i-a apărut în față proprietatea lui Peter Weston. Mai multe mașini erau parcate în fața unei locuințe impozante pierdută printre ienuperi și stejari pitici.

Danielle își parcă mașina mai departe și se îndreptă cu pas vioi spre intrare. Vocile care se auzeau din interior acopereau soneria și era surprinsă că Peter Weston aranjase o întâlnire profesională o dată cu organizarea unei recepții. Din această cauză era iritată și nervoasă că nimeni n-o aude.

În sfârșit, o femeie tânără cu părul negru o invită să intre.

– Sunt domnișoara Britton. Domnul Weston m-a...

– Încântată. Presupun că Peter v-așteaptă, o întrerupse gazda, întinzându-i mâna. Ce prefăcut ! continuă ea, măsurând-o pe tânăra femeie din cap până-n picioare. Mi-a spus ceva de un arhitect... și când colo, iată-te !

Cu aceste cuvinte enigmatice, o conduse pe Danielle într-un salon în care se îngrămădeau cam vreo douăzeci de persoane care beau şampanie şi stăteau la taclale.

– Pot să vă ofer un pahar ? îi propuse aceasta noii-venite.

– Nu, mulţumesc, răspunse Danielle care se simţea îngrozitor de stânjenită.

Oare ce sens aveau vorbele misterioase ale gazdei ? Se putea oare ca această atitudine inexplicabilă să fie destinată a o face să înţeleagă că prezenţa ei era nedorită ?

– Peter ! A sosit o vizitatoare care ar vrea să te vadă, îi aruncă gazda în trecere.

O clipă mai târziu, Peter Weston intra în salon. Îmbrăcat în pantaloni negri băgaţi în cizme de piele şi o cămaşă de un alb luminos care-i scotea în evidenţă faţa bronzată, era extrem de seducător.

– Dumnezeule ! Eu credeam că directorul în persoană a acceptat să mă viziteze ! Îi întinse o mână ezitantă, apoi o salută cu căldură.

– Dar sunt sincer încântat să fac cunoştinţă cu dumneavoastră, domnişoară.

În ciuda primirii politicoase, în ciuda tonului curtenitor pe care-l adoptase, Peter nu reuşea să-şi ascundă uimirea care i se accentua.

– Eşti sigură că nu te-ai înşelat ? reluă el deodată.

Ea nu mai înţelegea nimic !

– Ce vrei să spui ?

– Era un bărbat cel pe care l-am văzut eu astăzi la Matthew. Domnul Daniel Britton. El a fost de acord să vină la mine acasă.

Danielle răsuflă uşurată.

– Dar eu sunt Danielle Britton, afirmă ea, accentuând ultima silabă a prenumelui său.

– Danielle Britton ! repetă el pe acelaşi ton. Acest nume ambiguu adăugat la uniforma de lucru pe care o purtai, m-au făcut să comit cea mai gravă eroare.

O privi deschis şi cu admiraţie făţişă.

– Ce transformare minunată !

CAPITOLUL II

– Matthew ? îl strigă Peter pe un ton acuzator. Unde este Matthew, Gloria ?

– Mă tem să nu se fi eclipsat discret în timp ce eu deschideam uşa, răspunse tânăra femeie fără să renunţe la zâmbetul său.

Peter părea a nu se putea hotărî să lase mâna Daniellei.

– Îmi permiţi să-ţi ofer un pahar ?... Sau ceva de mâncat ? îi spuse el. Avem o mică serbare, astă-[illegible]ă.

– Nu, mulţumesc. Pot să revin în altă zi, domnule Weston. N-aş vrea să deranjez.

– Dar te aşteptam, răspunse el, vizibil încurcat. În sfârşit.... Pot să-ţi arăt camera mea ? Aici vreau eu să aduc unele transformări, adăugă el în grabă, cu o voce din ce în ce mai jenată.

Cu jeanşii ei prespălaţi, cu cămaşa albă pe care-o purta la lucru, pantofii de piele şi cu cascheta pe cap, Danielle se simţea total deplasată printre invitaţii eleganţi care se aflau acolo.

– Te urmez, răspunse ea, străduindu-se să vorbească pe un ton cât mai neutru posibil.

Imediat ce ieşiră din salon, Peter încercă să-şi explice strania lui comportare.

– Deci pe tine te-am văzut de dimineaţă, nu-i aşa ?

– Într-adevăr. Lucram pentru Matthew.

– O să mă găseşti caraghios, mormăi el, dar te-am luat drept bărbat.

Danielle îi aruncă o privire întrebătoare.

– Te rog, nu fi supărată pe mine, reluă el mai tare. Matthew n-a vrut să mă păcălească, cu sunt un aiurit de neiertat !

Tânăra nu se putu abţine să nu surâdă în faţa zăpăcelii interlocutorului ei. Matthew Frost se va distra probabil copios de această greşeală.

– Cred că el este cel care merită să fie pedepsit, reluă Peter cu indignare. Nu te-ai supărat pe mine ?

– Dac-aşa ar fi stat lucrurile, aş fi fost deja plecată.

– Ce uşurare ! Ascultă, sincer îmi pare rău... Toată lumea se poate înşela.

Ochii lui Peter străluceau de recunoştinţă.

– Probabil că eram orb, zise el.

Insistenţa din privirea lui o tulbura profund. El o analiza şi o privea ca pe o femeie frumoasă şi dorită care i-ar fi apărut în mod misterios în faţa ochilor.

– Sunt la dispoziţia dumitale ca să-ţi dau sfaturi, domnule Weston.

Danielle avu o impresie ciudată când intră în cameră.

În această încăpere superbă, cu proporții admirabile, se simțea inexplicabil prinsă în capcană.

Să ne mulțumim că observăm deocamdată locurile, își zise ea examinând parchetul minunat, acoperit ici-colo cu covoare indiene, bogat colorate, și șemineul din cărămizi roșii.

Peter tăcea, respectând atenția cu care tânăra femeie îi privea interiorul. După vizita pe care i-o făcuse lui Matthew, se gândise mult la o nouă amenajare a camerei sale. Voia s-o transforme într-un loc de odihnă unde, eventual, și-ar putea primi ngreabil și câteva vizitatoare. Dar identitatea neprevăzută a Daniellei îl împiedica să-și expună fără probleme acest obiectiv de celibatar care știa să aprecieze plăcerile existenței. Neîndemânarea cu care abordase subiectul era suficientă ! Nehotărât, își încrucișă brațele și începu s-o contemple.

Exista oare pe lume o față mai încântătoare, trăsături mai delicate, privire mai profundă ? Își putea cineva imagina o siluetă atât de grațioasă, gesturi atât de elegante ? Fascinat, Peter îi observă mâinile lungi și fine. I-ar fi plăcut ca mângâierea lor blândă să-l atingă...

— Te-ai gândit în ce stil ai dori să modifici camera ? întrebă ea deodată.

Peter tresări, brutal smuls din visarea lui.

— Nu... nu, bâigui el. Chiar nu.

Unui bărbat i-ar fi putut încredința intențiile lui cu dragă inimă, dar în fața acestei femei !

– Un decor puțin asemănător celui din biroul lui Matthew ? sugeră ea.

Peter arătă ferestrele cu un gest amplu.

– Mă tem că n-am atâta răbdare să întrețin niște plante. Mi-ar plăcea pur și simplu să profit mai mult de această magnifică vedere asupra munților.

– Nu vrei să mai reflectezi ? îi propuse Danielle.

– Nu, aș prefera să discutăm imediat. Dacă ai timp, bineînțeles.

Era evident că el nu dorea s-o vadă plecând atât de repede !

– Foarte bine.

Danielle puse servieta pe o măsuță instalată între două fotolii.

– O să fac câteva crochiuri, îi explică ea, scoțând un blocnotes. Asta te va ajuta să alegi. De sub mișcările abile și sigure ale creionului prindea viață încăperea. Schițele se succedeau, din ce în ce mai elaborate.

– Iată, asta-i ce doresc ! exclamă Peter. O fereastră vitraliu care să semene cu asta. Sau cu asta, reluă el ca să nu-și dezvăluie prea rapid gusturile.

– Această soluție cere dărâmarea unei părți din zid, observă Danielle. Vezi vreun inconvenient în asta?

– Nu știu. Îmi dau seama că e greu de modificat în profunzime un decor care mi-a devenit atât de familiar, ai dreptate. În același timp, nu este bine să te închistezi în niște tabieturi.

– Nu te neliniști, domnule Weston. Există și alte posibilități, una dintre ele îți va conveni, vei vedea.

De ce oare prezența lui o tulbura atât ? Nu era pentru prima oară când Danielle lucra pentru un bărbat seducător. Ce se întâmpla ? Cu gâtul uscat, tânăra își îndepărtă nervos o șuviță de păr care-i cădea pe frunte.

Poate că locul acestei întrevederi era vinovat de jena pe care-o simțea. De cinci ani, nu se mai aflase în camera unui bărbat...

– Cum aș putea să modific acest crochiu ? întrebă ea, luptându-se ca să-și recapete sângele rece.

– Să modifici crochiul ? repetă Peter fără să înțeleagă.

– Ai spus că vrei un vitraliu, nu-i așa ?

– Oh, natural. S-ar putea construi ceva mai înalt ? reluă el la întâmplare.

– Ca asta ? Așteaptă, o să-ți arăt o fotografie.

Ea scoase un mic clasor din servietă.

– Iată rezultatul obținut la familia Maselle, cu scopul de a profita la maximum de peisaj. Peter privi fațada luminoasă care-i reușise atât de bine Daniellei.

– Doar dacă nu-ți convine mai mult stilul ăsta ? propuse ea, arătându-i un alt clișeu la fel de superb.

El luă clasorul și dădu foaie după foaie.

– Ai realizat singură toate astea ?

– M-a ajutat mult întreprinderea Britton ! Ar fi fost greu să acționez fără ea și fără colaborarea ei, replică ea zâmbind.

– Eu nu vreau să vorbesc doar despre reușitele tehnice pe care aceste amenajări le necesită, explică el cu pasiune. Admir de asemeni persoana care a conceput aceste planuri, adică pe dumneata, doamnă Britton. Ești o arhitectă extraordinară, sincer.

– Nu exagera, te rog. Îmi iubesc meseria și mă străduiesc să reușesc în ea cât mai bine posibil, asta-i tot.

– Când mă gândesc că eram convins că-l prind pe Matthew în flagrant delict cu publicitate exagerată ca să favorizeze munca prietenilor lui de familie, mi-e rușine că m-am îndoit de buna lui credință! Dar iată-mă confruntat cu niște realizări geniale ale unei femei – tânără, pe deasupra! – care-a conceput totul până în cel mai mic detaliu, singură în fața caietului său.

Danielle nu era pregătită să asculte aceste complimente; Peter Weston era uluit să-și dea seama că o femeie are capacitatea să egaleze talentul arhitecților bărbați.

Convinsă că valoarea creațiilor sale nu merita chiar calificativul de genială, ea era conștientă că aceste laude erau adresate calității ei de femeie.

– După părerea mea, domnule Weston, aveți obiceiul prost de a desconsidera reprezentanții sexului slab. De ce să te uimească într-atât că munca mea este corectă? Pentru că ai descoperit că în loc de un bărbat ai de-a face cu o femeie? Slabă motivație, vei admite...

– M-am exprimat greșit, doamnă Britton. Apreciez atât de mult munca pe care ai făcut-o, încât te angajez pe loc.

– Foarte bine, răspunse ea mecanic. De mâine, va veni cineva să facă devizul.

– Nu voi fi aici, dar Art Dobbs, maistrul meu, îl va primi pe asistentul dumitale. La ce oră crezi că va veni ?

– Spre ora zece, fără-ndoială. Secretara mea o să sune ca să-i confirme sosirea.

– Nu vei veni chiar dumneata, nu-i așa ?

– Nu, voi fi ocupată cu altceva. E vreo problemă ?

Un zâmbet larg apăru pe fața lui Peter.

– Problemă de organizare. Presupunând că ai veni chiar dumneata în persoană, m-aș aranja să fiu și eu aici.

Danielle tăcu. Ce însemna atitudinea lui Peter Weston ? Și de ce, deodată, inima îi bătea atât de tare ?

– O seară plăcută în continuare, domnule Weston. Sper că vom colabora amândoi în sens pozitiv.

– Mi-ar plăcea mai mult să rămâi să bei un pahar cu invitații mei... Sărbătoresc azi cumpărarea completă a firmei mele ; în realitate, e vorba de răscumpărarea datoriilor. E o zi foarte importantă, știi ?

– Îmi închipui, da. Mulțumesc pentru invitație, dar trebuie neapărat să plec, domnule Weston.

– Fie... murmură el cu un glas înăbușit. Sunt încântat că te-am cunoscut, reluă el, scufundându-și o privire aprinsă în ochii ei.

Electrizată, Danielle se grăbi să părăsească încăperea.

* * *

De ce oare n-am pus capăt dintr-o dată avansurilor lui Peter ? se întrebă tânăra femeie pe drumul de întoarcere. Fără îndoială că o atitudine prea bănuitoare din partea unui antreprenor față de clientul său, își spuse ea, ar fi făcut o impresie proastă. Așa își motivă față de propria-i conștiință comportamentul ciudat de care tocmai dăduse dovadă.

Ajungând acasă, Danielle alergă imediat la căpătâiul fetiței sale, care dormea cu pumnii strânși.

– A fost cuminte ca un înger, declară Penny înainte să plece.

Danielle se retrase în camera ei, conștientă fiind că-și va găsi cu greu somnul.

Amabilitățile lui Peter Weston îi tot veneau în cap, și ea nu se putea abține să nu le rememoreze cu plăcere.

M-am purtat ca o școlăriță, se gândi ea, privindu-se în oglindă cu un ochi critic.

Fața ei frumoasă strălucind de inteligență, linia perfectă a siluetei sale lungi și subțiri n-o convinseseră niciodată că toți ceilalți aveau dreptate când o considerau drept o femeie admirabilă și seducătoare.

Trebuie spus că dramele care-i marcaseră existența nu contribuiseră deloc să-i inspire încredere în cele câteva atuuri personale.

Moartea copilului ei, apoi faptul că fostul soț o părăsise erau în mare parte responsabile de lipsa de încredere în sine.

Danielle dădu din cap și avu un gest de exasperare. Acum, trebuia să se odihnească, să uite baliverne unui seducător care n-avea altă grijă decât să farmece toate femeile pe care le întâlnea...

Cu toată vehemența acestor gânduri, tânăra femeie nu reuși s-adoarmă decât la primii zori...

* * *

După o epuizantă noapte de insomnie, Danielle se hotărî să se ducă la birou ca să se apuce de lucru cât mai devreme posibil. Roberta pregătise devizul Belmonde pentru ea, dar în ciuda eforturilor, îi veni foarte greu să se apuce de el. Fața lui Peter Weston îi apărea mereu în fața ochilor și înlocuia coloanele de cifre, vrăjind-o mereu.

Tocmai când dădea la o parte documentele din fața ei, intră în birou Sally.

– Ce se-ntâmplă, Danielle ? Ai o față de înmormântare ! exclamă asistenta ei.

– Nimic. Sunt doar puțin obosită.

– Ar trebui să ai mai multă grijă de sănătatea ta, Danielle. Ai citit devizul Belmonde ?

– Aș vrea să-l studiez mai în profunzime, răspunse ea ușor jenată. Pot să-l păstrez ?

– Desigur, ce întrebare !

– Spune-mi, Sally, te-ar supăra dacă ai merge să întocmești un alt deviz, în dimineața asta, spre ora zece ?

– Unde ?

– La ferma Weston.

– Oh, la seducătorul Peter Weston ! Ce noroc !

– Știi să te duci acolo ?

– Da, am fost o dată invitată la o recepție pe care o dădea. Dar cum se face că ești în relație cu el ? întrebă Sally pe un ton ușor răutăcios.

– A văzut biroul lui Matthew Frost și i-a plăcut. Și așa s-a legat relația.

– Presupun că și tu i-ai plăcut, nu ?

– Închipuie-ți că m-a luat drept bărbat ! Această declarație ciudată o făcu pe Sally să izbucnească în râs.

– Mărturisește că ai de ce să fii surprinsă, Danielle! Cucerită de amuzamentul prietenei sale, Danielle se înveseli și ea.

– Dac-ai ști cât a fost de jenat de această încurcătură !

– Îmi închipui. Dar spune-mi, la ce oră trebuie să fiu la fermă ?

– La ora zece.

– Atunci alerg. Pe curând, Danielle.

Această discuție a avut darul s-o mai destindă puțin. Era într-o dispoziție mai senină când începu să-și citească corespondența. O scrisoare de la verișoara ei Susan îi reținu în mod deosebit atenția.

Desfăcu plicul și o citi prima.

„Danielle,

Tanti Frances ți-a anunțat, desigur, căsătoria mea. Gilbert e minunat, și eu sunt fericită... sau aproape. Nu-i lipsește fericirii mele decât micuța Kristy. Vreau ca ea să facă parte din famila mea, acum când o am. Poate că-ți va veni greu să înțelegi, dar sunt gata să fac orice ca s-o iau înapoi pe Kristy. Voi merge până la tribunal, dacă va trebui. Sunt sigură că această problemă se poate rezolva în liniște, și fără ranchiună.

Susan"

Danielle simți cum i se face greață. Mai ales, nu trebuia să-și piardă rațiunea!

Susan fusese întotdeauna o natură impulsivă, conduita ei necugetată aducându-i în mai multe rânduri necazuri serioase. Dat fiind caracterul ei instabil și schimbător, această hotărâre irațională de a-i lua copilul nu era chiar surprinzătoare. Totuși, Danielle nu mai simțise niciodată o asemenea teamă.

Cum putea verișoara ei să se poarte astfel când ea o ajutase de fiecare dată când se aflase într-o încurcătură? Nu, hotărât lucru, această faptă necugetată era inacceptabilă!

— Oh, Susan! murmură Danielle, strângându-și pumnii. De ce nu mă lași să trăiesc liniștită?

Se concentră un moment pe demersurile pe care trebuia să le facă, apoi își chemă secretara

– Roberta, aş vrea să vorbesc cu maestrul Ernest Tadlock, te rog.

Câteva minute mai târziu, avocatul era pus la curent de drama care-o ameninţa pe clienta lui.

– Nu cred că e cazul să te neliniştești, Danielle! E evident că Susan nu-şi mai aminteşte de actul de abandon pe care l-a semnat la naşterea copilului.

– Ea vrea să i-o dau înapoi pe Kristy fără nici o discuţie!

– Nu vei accepta aşa ceva sub nici un pretext, nu-i aşa?

– Nici nu poate fi vorba! răspunse ea cu o violenţă care-o surprinse şi pe ea.

– Pentru moment, nu am decât două săptămâni să-ţi dau. Mai întâi, să n-accepţi niciodată să te întâlneşti cu ea între patru ochi. Apoi, dacă va încerca să te vadă ca să-ţi vorbească despre acest lucru, spune-i că doar avocatul ei şi cu mine suntem abilitaţi să rezolvăm diferendul dintre voi.

– Îţi mulţumesc, maestre. Nu ştiu ce m-aş fi făcut dacă n-aş fi stat de vorbă despre acest lucru cu cineva rezonabil.

– Nu-mi mulţumi, Danielle. Sunt fericit să-ţi fac un serviciu. Şi salută-l pe tatăl tău din partea mea.

– Negreşit.

Cu toate că avea întâlnire cu Fred în aceeaşi zi, Danielle nu-şi ţinu promisiunea.

Chiar înainte să intre în biroul tatălui ei, se hotărî să tacă şi să nu-i mai spună nimic despre capriciul în-

grozitor al lui Susan, nu de alta dar l-ar fi neliniştit inutil. Când se află în faţa lui, ea preferă să-i explice în amănunţime lucrările prevăzute pentru Valverde, ca să-şi justifice nervozitatea care o stăpânea.

– Planurile tale sunt remarcabile, draga mea. Să nu-ţi mai faci nici o grijă pentru ele.

– De ce spui asta ?

– Îmi pari neliniştită.

– E-adevărat că acest proiect m-a preocupat zi şi noapte.

– Dar te-ai descurcat admirabil. Niciodată desenele tale n-au fost mai bune.

– S-a prezentat Jay Humphry, ştii ?

– Acest bătrân rechin ! exclamă Fred cu dezgust. Cum ar putea s-o facă el mai bine ca fiica mea ?

– E un maestru în arta de a prinde un contract, chiar prin mijloace obscure sau ilegale !

– Dacă n-o să obţii licitaţia, înseamnă c-a urzit un complot, nu ? Ai dovezi ?

– Să nu punem răul înainte. Oricum, mâine se va stabili.

Danielle se îndreptă spre uşă.

– Vom organiza o mare recepţie ca să-ţi serbăm succesul, promise Fred. Îi vom invita pe toţi prietenii tăi, chiar şi pe ultimul tău curtezan !

Ea se mulţumi să zâmbească. Tatăl ei habar n-avea cât era de singură !

– Te voi suna imediat ce aflu rezultatul, conchise ea şi deschise uşa.

Se opri totuşi, auzind o voce gravă şi familiară care adăugă :

– Un verdict despre care-mi închipui că va fi pozitiv !

La aceste vorbe inima Daniellei bătu şi mai tare.

– Ce plăcere să te întâlnesc, domnişoară Britton ! Şi ce coincidenţă plăcută !

Peter Weston era chiar acolo, în mijlocul culoarului.

CAPITOLUL III

Tânăra femeie se străduí să nu lase în nici un fel să se vadă tulburarea pe care i-o provoca prezența lui Peter.

– Bună ziua, domnule Weston, spuse ea cu un ton măsurat.

– Nu m-așteptam să te văd atât de repede, și sunt încântat de această șansă, îi declară el cu căldură. Apropo, asistentul dumitale l-a sunat la telefon pe-al meu. Se vor întâlni în curând.

Danielle își mușcă buza ca să nu izbucnească în râs. Hotărât, lui Peter Weston îi venea greu să identifice corect reprezentantele sexului feminin!

– Foarte bine, dar spune-mi ce te-aduce aici, reluă ea cu interes.

Peter se uită atent în jurul lui.

– Am nevoie de un împrumut ca să finanțez construcția noii afaceri. Și pentru asta trebuie să am sfatul unui specialist, ca să știu dacă proiectele mele vor reuși să-i convingă pe bancheri să-mi acorde un credit.

Danielle îl privi mai atent.

– Cred că mori de frică. Dar te felicit pentru această inițiativă, domnule Weston.

În clipa aceea, o secretară se apropie de ei.

– Eu mă retrag, continuă Danielle. Noroc !

– Domnul Weston ? interveni secretara.

– Da.

– Domnul Britton vă primește imediat.

– Britton ? repetă Peter cu stupoare. Oh ! Scu-ză-mă, domnișoară, visam cu ochii deschiși.

Așa deci, se va întâlni cu soțul Daniellei ! După întâlnirea lor de aseară, această perspectivă îl întristă. Subjugat de farmecul tinerei femei, Peter nu se gândise nici o clipă c-ar putea fi căsătorită ! Îi povestise oare ce se întâmplase între ei ? Poate chiar și-au bătut joc de el...

Iată ceea ce putea fi de rău augur pentru cererea de împrumut pe care voia să i-o facă lui Britton.

Peter strânse pumnii. Oricum, înfruntase el situații mult mai grele !

Se îndreptă spre biroul lui Fred Britton și trase adânc aer în piept înainte de a deschide ușa.

– Ah, Domnul Weston. Ce plăcere să vă cunosc !

Neîncrezător, Peter îl privi pe bărbatul care venea spre el. Trebuia să aibă în jur de șaizeci de ani !

– Sunt fericit să vă întâlnesc, domnule Britton, bâigui el neîndemânatic.

– Vă rog, luați loc. Cu ce pot să vă ajut ? Îngrozitor de încurcat, Peter se așeză într-un fotoliu. Interlocutorul lui ar fi putut fi tatăl Daniellei !

– Frances va fi geloasă când va afla că v-am primit, spuse Fred-zâmbind. Rodeo-ul este una din marile ei pasiuni.

– Frances ?

– Soţia mea, îi explică acesta, arătând o fotografie care se afla la vedere pe biroul lui.

Peter zări o femeie înaltă şi frumoasă, cam de cincizeci de ani, aproape la fel de încântătoare ca şi Danny, delicioasa ei copilă...

– Pe soţia dumneavoastră o interesează lumea rodeo-ului ? Mă simt flatat, domnule Britton.

Un zâmbet uşurat îi lumină faţa şi Peter simţi că pulsul care-o luase razna începe să se liniştească ca prin minune. Îi era acum mult mai uşor să-şi expună ideile acestui om amabil şi drăguţ.

O jumătate de oră mai târziu, îi trasase liniile principale ale proiectului său. Consacrându-şi de mai mulţi ani o bună parte din timpul său liber fabricării de şei, de hamuri, de jambiere şi centuri de piele, simţea acum nevoia să le comercializeze.

– Dacă am înţeles bine, aţi dori să vă instalaţi la noul centru comercial din Valverde ? întrebă Fred.

– Da. Dar sunt conştient de costul acestei operaţii şi am nevoie de un împrumut bancar. Pentru puţin timp. Am două iepe superbe care trebuie să fete, nişte pur-sânge pe care-i voi vinde cu un mare profit peste doi ani.

– Înţeleg. În aceste condiţii, cererea dumneavoastră de credit ar trebui să fie examinată de comisie cu

multă înțelegere. Voi avea grijă personal de acest lucru.

– Vă mulțumesc.

– N-aveți de ce. Meseria mea constă în a susține afacerile care merită. Un ultim punct : înainte de orice, ar trebui să vă întâlniți cu promotorul afacerii Valverde, Edward French.

– De acord, va fi primul pas !

* * *

Cu inima ușoară, Peter părăsi societatea, fluierând. E una din cele mai fericite zile din existența mea, gândi el, urcând la volanul camionetei sale.

Luă drumul spre imensul șantier Valverde și, pe drum, reflectă la întorsătura neașteptată a lucrurilor de la conversația lui cu domnul Britton.

Acest bărbat încântător era tatăl Daniellei, și nu bărbatul ei. În mod hotărât, viața era minunată !

Nu fu o problemă pentru Peter să obțină permisiunea de-a arunca o privire la viitorul centru comercial. Responsabilul cu lucrările din șantier l-a recunoscut în el pe celebrul campion de rodeo pe care-l admira de mult.

Interiorul acestui șantier oferea însă un spectacol mai curând deprimant. Peter se întrebă cu perplexitate cine va fi capabil să transforme această cochilie gigantică de sticlă și beton într-un centru comercial care să atragă clientelă.

Studia cu atenție arhitectura șantierului când, deodată, o zări pe Danielle Britton discutând cu un bărbat și o femeie tânără. Din vehemența gesturilor lor, el ghici că discutau o problemă delicată.

Înaintă cu pași rapizi și hotărâți, plăcut surprins de întâmplarea care-i făcea să se întâlnească.

– Bună ziua, domnișoară Britton.

Ea se întoarse brusc spre el și interlocutorii ei se depărtară.

– Domnul Weston ! Nu m-așteptam să te văd ! Ce cauți aici ?

– Studiez locurile. Vreau să deschid o prăvălie cât mai repede posibil. Dar îmi dau seama, de când sunt aici, că nu știu ce vreau cu adevărat, mărturisi el rușinat. Eu credeam că centrul e terminat și că aș putea să-mi fac o idee !

Danielle nu se putu abține să nu zâmbească.

– E-adevărat că greu își poate cineva închipui ce va deveni un șantier de avergura acestuia, nu-i așa ? zise ea ca să-l liniștească. Dacă nu ești prea grăbit, mi-ar face mare plăcere să te ajut să-l vizitezi.

– Accept cu recunoștință, răspunse el, arătând un entuziasm sincer.

Îi ajunseră din urmă pe cei doi amici ai Daniellei care așteptau puțin mai departe.

– Paul Menendez, Peter Weston, spuse Danielle în timp ce cei doi își strângeau mâinile. Sally, cred că tu îl cunoști pe domnul Weston.

– Într-adevăr. Ne-am întâlnit o singură dată, la o serată. Nu vă mai amintiți de mine, probabil.

Ochii lui Peter străluciră.

– Bineînțeles ! Purtați o rochie roșie.

– Singura rochie de seară, spuse Sally râzând. John omisese să mă prevină că vom cina în jurul unui foc de tabără.

– E ceva ce nu mă miră la el. Ce face ? întrebă Peter. N-am nici o veste de la el de când a plecat în Kansas.

– E bine. Îmi mai scrie din când în când. De altfel, i-am vorbit deja despre el asistentului dumneavoastră, Art Dobbs care, în mod surprinzător, era convins că asistentul doamnei Britton – adică eu – este de sex masculin !

Peter se înroși violent, și-i aruncă o privire disperată Daniellei.

– Sigur m-am făcut de râs până la capăt ! Sărmanul Art ! Cred că m-a înjurat !

Danielle zâmbi fără să vrea, dar ca să-l scoată din încurcătură, le explică amicilor ei motivele pentru care Peter se afla la Valverde.

Paul Menendez îi aprobă cu căldură curajoasele inițiative.

– Ce-ar fi dac-aș face pe ghidul acum ? propuse Danielle. Sall și Paul, vă părăsesc ! Voi n-aveți nevoie de un curs de inițiere pe șantierul Valverde, nu-i așa ?

Doar pentru Peter, ea prezentă metodic geografia locurilor și funcția fiecărei clădiri. Pasionat de limpezi-

mea explicațiilor ei, el și vedea cum se însuflețește acest loc care lui i se păruse impersonal la prima vedere.

– Cunoști acest șantier ca pe tine însăți dacă îndrăznesc să zic așa, observă el. Presupun că participi la construcția lui ?

Danielle dădu din cap.

– Nu încă. Dar este, într-adevăr, dorința mea cea mai scumpă. Sper să câștig licitația și să fiu societatea care-l va termina. Vom afla hotărârea celui însărcinat cu selectarea candidaților în zilele următoare.

– Deci dacă o să reușești, realizarea magazinului meu va fi între mâinile tale. Ce fericire ! Mărturisesc că ideea să deschid un magazin – idee care este a lui Matthew, de alftel – nu mă încânta deloc. Acum...

– Nu fi prea optimist. Rezervările de spații comerciale au început deja înainte de sosirea primelor excavatoare, obiectă Danielle. Alegerea ta s-ar putea să fie limitată. Dar te sfătuiesc să cumperi, cât se mai poate, localul situat cel mai aproape de intrarea în centru.

– Voi ține minte de acest lucru. Aici ce va fi ?

– Un restaurant care se va numi „Navajo".

– Ca cel care s-a deschis de curând la munte ?

– Același.

– N-am fost încă acolo. Dar tu ?

Danielle avu impresia că această întrebare nu era chiar nevinovată. Fără îndoială că el avea intenția s-o invite să descopere împreună restaurantul.

– Nu, nu încă, răspunse ca evaziv, apoi îi arătă cu un gest vioi fundaţia unei imense construcţii.

– Iată, ăsta-i locul unde te sfătuiesc să te instalezi. Vezi ?

– Foarte bine...

O prinse de talie cu o mişcare uşoară.

– Îţi sunt foarte recunoscător pentru sfaturile pe care mi le dai, murmură el tandru.

– Oh, n-ai pentru ce !

Ea încercă să se desprindă de lângă el ca să-şi ascundă tulburarea. Te admir că te lansezi într-o afacere atât de riscantă.

– Drăguţ din partea ta, Danny.

– Nu te-ai gândit să te instalezi într-un loc deja amenajat ?

În ciuda eforturilor pe care le făcea ca să rămână calmă, Danielle simţea cum îi bate inima nebuneşte, gata să-i sară din piept.

– Nu. Îmi place să înfrunt riscurile.

Ea nu putea decât să-l felicite. Nu lupta oare şi el ca de atâţia ani ca să facă din societatea Britton cea mai mare antrepriză de construcţii din regiune ?

– În acest caz, e sigur că de-aici trebuie să începi ; alegerea ta este excelentă.

Peter o lipi şi mai tare de el..

– Sunt exact de părerea ta, Danielle. Ca să sărbătorim această iniţiativă, n-am putea lua cina împreună ?

Danielle se simţi luată pe nepregătite. Ar fi putut să-l refuze, dar oare asta dorea ? De altfel, de ce să

se încăpățâneze să ducă o viață atât de austeră când acest bărbat fermecător îi propunea să rupă această monotonie ?

– Voi fi foarte ocupată zilele viitoare, protestă ea slab.

– Pot să aștept.

– Trebuie să-mi consult agenda de lucru.

– Am înțeles. Oricum, și eu trebuie să plec la San Antonio ca să văd un cal.

– Cumperi cai ?

– Și cumpăr și cresc, îi antrenez, îi vând...?

– Trebuie să fie pasionant !

– O să-ți arăt ferma mea când o să ai un moment liber. Îți plac caii ?

– Da, mult.

– Mă temeam că nu, reluă Peter cu blândețe. Cu un deget el o obligă pe Danielle să ridice capul.

– Domnule Weston...?

– Peter, o corectă el.

– Peter, ar trebui...

Ea ar fi vrut s-o ia la goană dar picioarele refuzau s-o ducă. Hipnotizată de privirea pe care el o fixase asupra ei, se dădu cu un pas înapoi și se trezi cu spatele la perete. Nu mai putea să-i scape.

– Peter, șopti ea înainte ca el să pună stăpânire pe buzele ei.

Trecuseră atâția ani de când o sărutase un bărbat pentru ultima oară !

La sărutul lui tandru și aproape ezitant, Danielle simțea că i se învârtește capul.

În brațele acestui bărbat, avea o minunată impresie de securitate. O căldură blândă o invada puțin câte puțin, excitantă și înnebunitoare totodată.

Abia auzi că geanta i-a căzut pe jos. Nimic nu mai avea importanță decât contactul celor două trupuri înlănțuite și sărutările lor fierbinți.

— Domnul Weston ? întrebă o voce feminină.

Danielle încremeni. Bineînțeles, Sally n-ar fi putut s-o vadă pe ea, cu spatele la peretele care-i proteja. Dar înțelese imediat că el n-avea intenția să se depărteze.

— Sunt aici, răspunse el fără s-o lase din ochi.

Sally se apropie de ascunzătoarea lor când Danielle îl dădea la o parte cu blândețe.

— Ah, tu ești aici, Danny ? Eu... voiam să te anunț să te întorci la birou. Cred că Edward vrea să-ți spună ceva. A sosit adineauri.

Fiind conștient cât de penibilă era situația, Peter se depărtă de ea, uimit și el de propria-i îndrăzneală, înspăimântat că putea s-o compromită pe Danielle.

Cum de reușise ea să-l vrăjească atât de repede și neașteptat ?

Prin grația ei naturală, ea îl fascina cum nici o altă femeie n-o mai făcuse. Îl cucerise cu o singură privire...

— Acum, te las, continuă Sally. La revedere, domnule Weston. Pe curând, Danny !

Nemișcată, Danielle o privi pe Sally cum pleacă,

– Tot nu mi-ai spus dacă accepți să cinezi cu mine, reluă el.

– Da.

– Mă voi întoarce din Texas în zece zile, poate mai devreme. Ești o femeie remarcabilă, continuă el după un moment de tăcere. Sunt fericit că te-am întâlnit.

– E foarte drăguț din partea ta, spuse Danielle emoționată. Îți mulțumesc.

Peter îi luă mâna și i-o sărută. El uitase complet de locul în care se găsesc, de blocurile de beton și de baletul lent al macaralelor deasupra capetelor lor. Își imagina că se află într-o sală imensă de bal.

Danielle îi zâmbea, îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase, cu părul ei roșcat căzându-i în bucle strălucitoare pe pielea catifelată a umerilor goi...

Cu un oftat adânc, lăsă mâna Daniellei.

– Uite, ține cheile de la casa mea, spuse el scoțând un set de chei din buzunar. Așa vei putea să începi lucrările când vei vrea, înainte ca eu să mă întorc.

Danielle își încruntă sprâncenele.

– Noi nu obișnuim să...

– Ia-le.

– Dar n-am făcut încă devizul !

– Am încredere în tine, murmură Peter zâmbind.

– Totuși...

– Știu ce ți-a cerut Matthew și am văzut ce-a obținut. Ce-aș putea să doresc mai bun ?

– Aș vrea măcar să știi care este costul lucrărilor, protestă tânăra femeie.

– De-acord. O să-ți telefonez diseară. Poate că tot diseară convenim și data când vom cina împreună ?

– Foarte bine, răspunse Danielle cu voce ezitantă. Numărul meu de telefon este în carte.

– Îl știu deja pe dinafară ! Mi-ai dat cartea ta de vizită ieri seară.

– Ai o memorie excelentă.

– Numai pentru lucrurile foarte importante. Un zgomot de pași atrase atenția Daniellei.

– Iată-l pe Paul. De data asta trebuie să plec.

– Te voi suna diseară, repetă el.

*
* *

Profund tulburată, Danielle conducea mecanic.

Blocajele de circulație și numeroasele stopuri pe care-a trebuit să le înfrunte ca să ajungă la biroul ei i-au oferit ocazia să reflecteze asupra situației.

Faptul că legase atât de repede relații strânse cu Peter o zăpăcea. Care erau oare intențiile acestui bărbat atât de seducător ? Oare căuta doar o companie trecătoare și fără urmări ?

Își aminti de plăcerea pe care-o simțise când o sărutase și se înroși violent. Nu mai trebuia să-l revadă. Să întrețină orice relație cu el era periculos !

*
* *

– Răspund eu, mamă ! strigă Kristy, repezindu-se la telefon. Aici Kristy Britton, zise ea cu voce gravă. Cine e la telefon ?

Urmă un moment scurt de tăcere...

– Mamă, e domnul Weston !

Danielle tresări. Absorbită de munca ei, uitase de promisiunea lui Peter.

– Alo ?

– Am crezut o clipă c-am greşit numărul !

– Nu, n-ai greşit.

– Matthew îmi spusese că ai o fetiţă, dar nu m-aşteptam s-o aud la telefon ! E la fel de frumoasă ca mama ei ? întrebă el cu voce caldă şi profundă.

Danielle întemplă cu tandreţe faţa lui Kristy.

– E mult mai frumoasă.

– Imposibil !

– Acum sunt în măsură să-ţi anunţ costul devizului, replică ea, tulburată de tonul intim al conversaţiei şi preferă s-o taie scurt.

– Preţul mi se pare absolut rezonabil, aprobă el când ea îi spuse suma. Când o să începi ?

– Peste câteva zile va fi liberă o echipă.

– Vei supraveghea personal lucrările ? întrebă el pe un ton plin de speranţă.

– Fără îndoială.

– Aş fi tare fericit să fie aşa, Danielle. În acest mod vei rămâne lângă mine.

– Ei, Peter, abia ne cunoaștem !

– Intenționez să recuperez acest lucru la întoarcere !

– Cu privire la cină, m-am gândit că...

– Când vei fi liberă ?

Danielle oftă.

– Te vei întoarce peste zece zile, nu-i așa ? N-am nimic prevăzut pentru sâmbătă seara.

Ce se întâmplase cu ea ? Nu hotărâse ea, chiar în această după-amiază, să refuze invitația ?

– Te voi suna când mă voi întoarce.

– Drum bun !

– Îți urez noroc pentru licitația Valverde !

– La revedere Peter.

– Pe curând, Danny Britton.

CAPITOLUL IV

Cadillacul lung, cenuşiu cobora drumul sinuos şi abrupt. Gânditoare, Danielle contempla cerul înroşit de ultimele raze ale soarelui care apunea. Ce repede au trecut aceste două săptămâni ! Prea repede pentru ea. Sâmbăta mult temută sosise.

Schiţă un surâs uşor la amintirea revederii care va avea loc în această zi cu Peter. Sedusă pe loc de musafir, Kristy manifestase un entuziasm uimitor, la ideea că va petrece câteva momente cu el. Ea îl înconjurase cu multă afecţiune şi-i explicase chiar şi secretele fabricării păpuşii Bizzy şi a fotoliului basculant.

Danielle observase scena din pragul bucătăriei, emoţionată de bucuria care strălucea în ochii fiicei sale.

Peter ştiuse s-o cucerească pe Kristy în mod surprinzător. Ea îi mai auzea încă strigătele de fericire când el îi propusese să vină la fermă ca să vadă un poney.

Cum ar fi viaţa lor dacă un bărbat ar trăi lângă ele ? Absurd ! se gândi Danielle, muşcându-şi buzele. Şi totuşi...

– Ești mai frumoasă ca niciodată, îi șopti Peter, făcându-i cu ochiul.

– Îți mulțumesc.

Se pieptănase simplu, dar coafura îi scotea în evidență ovalul perfect al feței. Părul prins într-o mică bentiță aurie îi cădea în bucle pe spate. A fost ceva mai dificil să-și aleagă toaleta cu care se va îmbrăca. După ce-și răscolise până la fund dulapul, Danielle optase pentru o fustă de piele de căprioară, un pulover de lână moale de aceeași culoare bej și niște cizme de piele fină.

– Semeni cu o gravură la modă, remarcă el. Dar ești mult mai seducătoare... Te-ai gândit vreodată să te faci artistă ? Ai un fizic care se pretează, ai știut ?

– Nu, niciodată.

– E-adevărat că se pare că ești fericită să exerciți meseria pe care o ai.

– Da, așa este. Cel puțin, în cea mai mare parte a timpului.

– *Cum în cea mai mare parte a timpului ?*

– Pentru că să pierzi un contract nu e o bucurie!

– *Ce s-a întâmplat, Danny ?*

– Valverde, răspunse ea simplu.

Peter tăcu un timp, pierdut pe gânduri.

– Știu cât poate fi de dureros să ratezi ceva, răspunse el în sfârșit. E o experiență pe care-am trăit-o. Când am aflat, acum șase ani, că niciodată nu voi mai putea să practic rodeo-ul, am crezut că nu-mi voi reveni niciodată.

- Cum ți s-a întâmplat ? întrebă Danielle cu emoție.

- N-am putut fi îndepărtat atât de repede de taurul care mă aruncase la pământ. M-a călcat în picioare cu toată puterea lui.

- Îți lipsește mult ?

- Nu mai am timp să mă gândesc la asta, mai ales de când mă ocup de toți acești copii...

- De copii ? repetă Danielle cu uimire.

- Organizăm cursuri de echitație în timpul vacanțelor școlare, îi explică el zâmbind. Le predăm micuților noștri „rancheros" arta și secretul de a îmblânzi caii.

- Într-adevăr trebuie să fii foarte ocupat.

- Da, dar ce de satisfacții !

- Asta te ajută deci să uiți povestea cu rodeo-ul ?

- Acum, da. De altfel, ca să fiu drept, accidentul nu se putea produce într-un moment mai potrivit. Aveam treizeci de ani pe-atunci, și lupta cu cei mai tineri devenea inegală. De la o zi la alta, ar fi trebuit să renunț. Eca vorba doar de o chestiune de timp.

Danielle rămase tăcută. Erau șase ani de când pierduse și ea totul...

Peter îi observă fața încordată.

- Te mai chinuiește încă eșecul cu Valverde ? o întrebă el luându-i mâna.

Danielle ridică din umeri.

- S-a întâmplat tocmai când societatea noastră pierduse un contract, murmură ea.

- Dar nu atât de important, presupun ?

Tânăra femeie dădu din cap cu deznădejde.

Parcurseră tăcuți ultimii kilometri care-i separau de restaurant. Cu mâna într-a lui Peter, Danielle se simți puțin mai încurajată. Înfruntase singură toate greutățile vieții timp de câțiva ani, încât o prezență masculină i se părea prețioasă și tonică.

Construit în stilul tipic al New-Mexico-ului, restaurantul „Navajo" domina cartierele din suburbiile orașului Albuquerque. Priveliștea era superbă : de o parte orașul, de cealaltă deșertul.

Abia se așezară la o masă și chelnerul le aduse șampanie și le luă comanda.

– Ce sărbătorim ? întrebă ea.

– Prima noastră întâlnire, răspunse Peter ridicându-și paharul. Și pentru toate celelalte care vor fi.

Danielle ezită o clipă înainte de a-și umezi buzele în băutura strălucitoare. Nu-și promisese ea că aici se va opri ? Stânjenită, se întoarse spre fereastră și începu să contemple orașul luminos. Ce dorea oare ea cu adevărat ? Propria-i neștiință o chinuia. De ce oare exercita acest bărbat asupra ei un astfel de farmec ?

Îmbrăcat cu o cămașă albă, un sacou din piele de căprioară de un vișiniu cald și pantaloni de velur, Peter era deosebit de seducător. Ea își impuse să-i reziste. Dar fața lui voluntară i se părea mai virilă și mai frumoasă ca niciodată...

Danielle își strânse pumnii și se hotărî să facă tot posibilul în ceea ce-o privește pentru ca seara să se desfășoare cât mai plăcut.

– Cum a decurs călătoria ta la San-Antonia ? întrebă ea cu interes.

– Am cumpărat iapa, răspunse Peter cu un zâmbet larg. Dar aș fi preferat să fii și tu cu mine. San Antonio este minunat în acest anotimp.

– E încă foarte cald, dacă-mi aduc bine aminte.

Peter se miră.

– Cunoști împrejurimile fluviului ?

– Sunt splendide.

– Nu și când ești singur.

Danielle îl privi fix. Unde voia să ajungă ?

– Ce-ai făcut acolo ?

– Am căutat materiale pentru magazin, am fost în vizită la unul din unchii mei. Cam asta-i tot. Ah ! Nu ! Am confecționat acest obiect.

Își băgă mâna în buzunarul hainei.

– Iată, să vezi cu ce mi-am petrecut serile.

– Peter, e minunat !

Delicat lucrat, un oval de piele fină frumos ornamentat care prindea părul cu ajutorul unui ac din lemn de cireș, sculptat cu artă.

– Cred că o să-ți stea bine, continuă el. Dar e un cadou modest în comparație cu ceea ce-ai făcut tu la fermă.

– Ești mulțumit ?

– Mai mult decât atât. Nu înțeleg cum am putut să suport acea cameră până acum. E atât de diferită de ceea ce era !

Peter se întrerupse. Chelnerul la aducea gustările.

– Ce-ai făcut tu personal din aceste lucrări, Danny ?

– Să vedem... am început cu crochiurile.

– Cele pe care le-ai făcut în fața mea ?

– Exact. Apoi, Sally a făcut devizul, echipa de demolare a spart zidul și...

– Echipa de demolare ?

– E formată din doi dintre cei mai buni meseriași ai noștri, îi explică ea râzând. Să nu-ți închipui că am adus o hoardă să-ți dărâme zidurile !

– Mărturisesc că m-așteptam să găsesc o oarecare dezordine la întoarcere, dar totul era impecabil de curat.

– E una din calitățile care ne diferențiază de concurenții noștri, replică Danielle cu mândrie.

– E mână de femeie... șopti Peter. Consider că-ți revin toate meritele, adăugă el. Dar, spune-mi, cum ai ajuns să conduci o întreprindere de construcții ?

Era o poveste lungă pe care ea începu să i-o povestească cu pasiune...

De la vârsta de unsprezece ani, începuse să muncească alături de tatăl ei. Oh, atunci se mulțumea să-i dea la mână sculele de care avea nevoie, dar a sfârșit, datorită observării atente, prin a învăța lucrări rudimentare de elasticitate și tâmplărie. În ciuda unei oarecare rezistențe din partea unor muncitori, Danielle reușise progresiv să participe din plin la viața întreprinderii. Fred Britton dăduse de înțeles că n-ar ezita să-l concedieze pe cel care ar refuza să coopereze la ucenicia fiicei lui.

Amabilitatea și voința lui Danny i-au atras prietenia tuturor colegilor și, în curând, lucrările de instalații, de electricitate, de tâmplărie și de prelucrarea lemnului nu mai aveau secrete pentru ea.

La universitate Danielle își luase licența în arhitectură, urmând și cursurile de gestiune. Ea spera ca la întoarcere să fie angajată într-un cabinet de arhitecți și să-l ajute pe tatăl ei în contabilitatea afacerii familiale. Destinul hotărâse însă altfel...

Aminti repede despre căsătoria ei, dar trecu sub tăcere pierderea copilului, divorțul și împrejurările în care o adoptase pe Kristy.

– Trecutul tău seamănă cu al meu, murmură Peter gânditor. Ucenicie prin practică. Nu e ușor în fiecare zi, nu-i așa ?

– Nu, mai ales dacă te urmărește ghinionul, răspunse Danielle zâmbind.

– Oh ! Iată-l pe Hubert, unul din prietenii mei, îi spuse Peter, zărind un tânăr slab care se apropia de masa lor.

După ce l-a salutat pe Peter, Hubert trase un scaun și se așeză lângă ei fără nici o altă formalitate.

– Danielle Britton, Hubert Netter.

– Sunt foarte onorat, doamnă, spuse tânărul înclinându-se ușor.

– Mulțumesc.

– Am încercat să te găsesc la telefon săptămâna trecută, Peter, dar Art mi-a spus că erai în Texas. Știi

care-i ultima noutate ? Jenny şi cu mine ne vom căsători curând ! anunţă el, cu ochii strălucind de bucurie.

– Felicitări ! exclamă Peter, strângându-i călduros mâna amicului său.

– Acum, trebuie neapărat să plec ! Am o întâlnire.

Îşi luă rămas-bun şi se îndepărtă cu paşi mari.

– Întotdeauna este aşa de nervos ? întrebă tânăra femeie imediat ce acesta dispăru.

– Dresează cai sălbatici, îi explică Peter râzând.

Să-şi fi făcut şampania efectul ? Danielle se simţea dintr-o dată bine dispusă.

– Hubert mă face să mă gândesc la tatăl meu, zise ea în timp ce-şi tăia friptura. Întotdeauna ocupat. Lucrul ăsta nu uşurează viaţa unui cuplu. Îmi doresc atât de mult să-i ajut pe părinţii mei !

– Ce-ai vrea să faci ?

– Aş dori să-i ajut să plece într-o croazieră pentru mai mult timp, ca să se odihnească.

Peter îi luă mâna.

– Eşti teribil de romantică, Danielle.

– Nu eşti şi tu ? întrebă ea, arătându-i frumoasa podoabă de piele pe care i-o dăruise.

– Niciodată o femeie nu mi-a vorbit astfel, îi mărturisi Peter. Mi-a fost uşor să păstrez acest secret până acum. Cu tine am impresia că trebuie să am încredere...

Ce-i mai putea spune la un astfel de compliment ?

Danielle spera din tot sufletul ca vorbele lui să fie sincere.

Ea se scuză pentru o clipă în timp ce chelnerul aducea nota de plată. Își contemplă îndelung chipul în oglindă și reflectă la săptămânile care se scurseră. De când îl întâlnise pe Peter, își dădea seama că o viață împlinită și fericită devenea unul din principalele ei obiective. Avea oare nevoie de sprijinul unui bărbat ?

Eșecul dramatic al căsniciei sale nu trebuia s-o incite să refuze de-acum înainte orice uniune durabilă. Ar fi oare posibil să aibă Peter legăturile de care ea avea atâta nevoie ? Probabil că nu, se gândi Danielle, întorcându-se la el.

– Mai vrei puțină cafea ?

– Nu, mulțumesc, Peter. Totul a fost minunat.

– Dorești să te întorci imediat acasă ?

– Ei bine...

– Mâine nu lucrezi, nu-i așa ? Aș vrea să-ți arăt ceva, Danny.

– Ce ?

– Aș prefera să fie o surpriză.

Danielle ridică din umeri.

– Ador surprizele !

– Atunci, totul e perfect.

Crezuse un moment că o va lua la dans, dar își înțelese greșeala când o apucară pe drumul de la fermă. Spre marea ei surpriză, depășiră clădirea principală și-și continuară drumul spre est.

La lumina farurilor, ea văzu în sfârșit o serie de construcții din lemn înconjurate de palisade. Două dintre ele, cele mai mari, îi explică Peter, erau rezervate

ajutoarelor și tinerilor stagiari. Restul era constituit din mai multe grajduri și mai multe dependințe. Peter opri Cadillacul la marginea unui drum îngust.

– Dacă dorești, poți să mă urmezi, îi spuse el Daniellei deschizându-i portiera.

Intrigată, tânăra văzu o sală luminată. Un nechezat ușor le salută apropierea.

– Cum se simte, Kathy ? întrebă Peter, privind înăuntru.

O adolescentă cu fața plină de pistrui stătea în picioare lângă o iapă superbă.

– Bună seara, Peter. Mai e puțin nervoasă. Am venit să-mi petrec noaptea aici și să-i vorbesc.

– Art e de acord ?

– Oh, bineînțeles !

– Danny Britton, permite-mi să ți-o prezint pe Kathy Dobbs, ajutorul meu cel mai prețios... în afară poate de tatăl ei.

– Ai un cal frumos, Kathy, spuse Danielle zâmbindu-i fetei.

– Asta este Calamity Queen, iapa pe care a cumpărat-o de curând Peter. A mea nu este atât de capricioasă ! Ia priviți !

Calamity Queen se întoarse și se îndreptă cu prudență spre ușă. O observă pe Danielle, o adulmecă, apoi își frecă încet botul de umărul fetei.

– Ei bine ! exclamă Kathy, nevenindu-i să creadă. A respins pe toată lumea azi.

– E o foarte frumoasă surpriză, spuse Danielle cu emoție.

– Eram sigur că-ţi va plăcea, mai ales după ceea ce mi-a povestit Kristy aseară. După ce-am auzit-o, am dedus că eşti cea mai bună călăreaţă din lume !

– Hmm ! Mă tem că fata mea a exagerat puţin ! spuse ea mângâind grumazul calului.

– Acum că ai văzut-o, nu crezi că ţi-ar plăcea s-o încaleci ?

– Oh, ba da !

– Atunci înţelegerea este făcută. Rămâne să fixăm şi ziua..

Peter îi puse afectuos mâna pe umăr lui Kathy.

– Eşti formidabilă, ştii ? Ai grijă la noapte.

– Nu-ţi face griji pentru mine, Peter. Cu Calamity Queen mă aflu în siguranţă.

– Aceste câteva momente mi-au procurat o mare bucurie, spuse Danielle, urcându-se în Cadillac. A fost într-adevăr minunat.

– O să-mi spui iar că sunt un romantic, nu-i aşa ? Acum, ce-ar fi să vii să vezi rezultatul final al lucrărilor întreprinse de societatea Britton ?

– Cu plăcere...

Parcurseră cam doi kilomteri şi ajunseră în faţa fermei. De afară, camera lui Peter oferea un spectacol magnific. Trei arcade construite dădeau clădirii un aspect deosebit de reuşit.

– Întreprinderea ta face nişte lucruri minunate, Danielle. Muncitorii ţi-au respectat admirabil toate indicaţiile.

– E-adevărat că au lucrat bine, recunoscu ea cu un zâmbet de satisfacţie. Nu regret nici această incursiune

nocturnă pe pământurile tale. M-ajută să-mi dau seama de aspectul definitiv al ansamblului. Știam deja că interiorul nu era de lepădat. Sunt fericită că și interiorul este de aceeași calitate.

– Dac-am serba acest succes cu o sticlă de șampanie ?

– E târziu, Peter ! protestă ea de formă.

– Haide, lasă-te convinsă. Mâine nu lucrezi.

– De acord.

O luă de mână și o conduse până în salon unde mai ardea focul în cămin, și unde era o atmosferă intimă. Danielle se instală pe o canapea de piele și-l urmări pe Peter cum desface o sticlă de șampanie de marcă consacrată, cu îndemânarea unui specialist.

Ușor stânjenită, se întrebă care va fi soluția acestei seri de excepție. Avea niște gânduri stranii când partenerul ei o întrebă brusc :

– Ai mai fost îndrăgostită ?

– Da... odinioară.

– Mi-e frică de dragoste. Ție nu ? continuă el liniștit. Totuși, nu rezist tentației de-a te iubi.

În fața simplității acestei mărturisiri, Danielle simți cum i se pune un nod în gât și cum lacrimile-i umplu ochii... Dădu mașinal din cap, neputând să scoată nici un sunet.

Atunci, Peter o trase spre el. Avea impresia că ține în brațe o ființă a cărei personalitate avea mai multe aspecte, și această misterioasă complexitate îl fascina.

Puternică, de un curaj indestructibil, Danielle părea în același timp atât de fragilă încât îi inspira o dorință de necontrolat s-o apere de loviturile vieții.

– Ești minunată, Danny...

– Peter...

Protestele ei fură înăbușite de o sărutare fierbinte. Ea se abandonă îmbrățișării lui cu pasiune, neputincioasă să mai lupte împotriva valurilor de senzualitate stârnite în ea.

Rămaseră înlănțuiți momente interminabile, conștienți și unul și celălalt de dorințele ținute în secret de la prima lor întâlnire...

CAPITOLUL V

Danielle închise ochii, uimită de senzațiile amețitoare care se învolburau în ea. Peter îi acoperea tot trupul cu mângâieri tandre care lăsau dâre de foc pe pielea ei fremătătoare.

– Ești atât de minunată, murmură el din nou, cu vocea gâtuită de emoție. Sunt fericit că Matthew a contribuit fără să vrea la întâlnirea noastră, Danny. Ce-ar fi fost viața mea dacă nu te cunoșteam ?

Danielle se dădu ușor la o parte.

– Cum poți fi sigur că viitorul își va ține promisiunile acestei seri minunate ? Și dacă ne vom da seama că nu ne putem înțelege cu adevărat ?

– Nu fi pesimistă, draga mea. Niște presimțiri misterioase mă fac să cred că o forță magică a făcut să ne-atragem ca un magnet și că iubirea noastră va dura veșnic.

Vorbise cu un ton ușor ironic, și Danielle îl urmări cu îngrijorare. Totul nu era decât un joc pentru el ?

Peter observă imediat schimbarea de dispoziție care se petrece în ea și pe un ton redevenit grav, el explică :

– Iartă-mă, Danielle. Din timiditate am debitat atâtea prostii. Nu îndrăznesc să-ți mărturisesc cu adevărat măsura sentimentelor mele...

Ea ascultă aceste scuze cu recunoștință. Cum să se supere pe el că este rezervat cu privire la o astfel de situație? Era normal ca două ființe care abia se cunosc să fie îngrijorate de febra care punea stăpânire pe ei atât de repede, irațională, imprevizibilă și imposibil de stăpânit. Judecata lor rămânea neputincioasă și nu rezista valului de voluptate care-i atrăgea unul spre celălalt.

Ca pentru a confirma justețea gândurilor sale, Peter se apropie de ea și o sărută năvalnic. Să dea frâu liber dorinței care-i cuprindea ca mii de focuri, să admită caracterul minunat al întâlnirii lor, nevoia dorinței pe care o aveau să se atingă...

Danielle se oferi mângâierilor lui Peter, pierzând orice rațiune.

Nu mai exista nimic decât respirația caldă a lui Peter pe obrazul ei, buzele lui lacome pe ale ei, mâinile lui puse pe sânii ei palpitânzi... Trupurile lor se descopereau, se învățau într-o uimire reciprocă.

– Semeni cu o zeiță, șopti Peter, contemplând-o pe tânăra femeie întinsă lângă el. Ești atât de frumoasă!

– Nu...

– Ba da. Ai încredere în mine, te rog. Ești radioasă, splendidă, adorabilă.

Cu gesturi blânde şi rapide, el o dezbrăcă şi apoi se dezbrăcă şi el. Mută de admiraţie, Danielle îi vedea pentru prima dată frumuseţea virilă a trupului atletic şi acest spectacol îi tăia respiraţia. Uitase că un bărbat poate să fie atât de tulburător.

Nerăbdătoare, se lipi deodată de el şi-i gemu numele. Peter primi această ofrandă cu un freamăt, apoi se lungi pe ea cu o mişcare infinit de delicată, respiraţiile lor se uniră, trupurile lor la fel, descoperind totodată gesturile care-i copleşeau şi pe unul şi pe celălalt cu o senzaţie plăcută. Vraja iubirii împărtăşite îi făcu să scoată sunete de pasiune exaltată.

Se iubiră interminabil şi atinseră amândoi culmi de extaz înainte de-a se odihni, obosiţi şi copleşiţi, unul în braţele celuilalt.

Atunci, liniştea care urmă voluptăţii se instală între ei, stânjenitoare, tulburătoare dar atât de delicioasă totodată !

Danielle fu prima care se hotărî să curme tăcerea.

– Acum, e momentul să mă conduci acasă, iubirea mea.

– De acord, dar cu o condiţie.

– Care ?

– Să vii mâine cu Kristy. I-am promis să-i arăt unul din poneii mei. Acceptă, te rog.

– De acord, răspunse ea. Mâine după-amiază.

*
* *

Kristy se întoarse de la fermă nebună de fericire. Bunătatea şi răbdarea lui Peter o cuceriseră imediat. Zile la rând fetiţa nu încetă să povestească cui voia s-o asculte cum a învăţat-o să înseueze poneiul, să-l hrănească, să-l ţesale, să-l călărească...

Danielle şi Peter nu mai avură ocazia să se întâlnească. O epidemie de gripă răpunea lucrătorii societăţii Britton şi ea trebuia să se ocupe singură de o mie de lucrări obositoare care-o obligau să se culce la ora nouă seara. Iar Peter era reţinut la fermă de o boală a iepei Calamity Queen. Vorbeau la telefon şi fiecare visa la un moment de răgaz când se vor putea întâlni.

În acest context de surmenaj general, un eveniment neaşteptat o surprinse pe Danielle. Societatea aleasă iniţial ca să se ocupe de şantierul Valverde dăduse faliment. Aşa că speranţa de a realiza acest proiect renăscuse în ea...

– Îţi dai seama, Peter? E minunat dar şi teribil în acelaşi timp. Vor începe nişte zile de nesiguranţă şi de nelinişte.

– Curaj, Danielle! Sunt sigur că de data asta va fi bine.

– S-ar putea!

– De fapt, frumoasa mea arhitectă, când te gândeşti să vii să mă vezi în acest grajd blestemat unde Calamity Queen mă reţine prizonier?

– Vorbești serios ?

– Situația asta mă înnebunește, Danny. Nu știu cât timp aș putea să mai rezist fără să te văd.

– La ce oră să vin ? întrebă ea ușor ironică.

– Chiar o să vii ?

– Dacă Penny, fata care are grijă de Kristy, va fi liberă, voi veni negreșit.

– Telefonează-mi imediat ce știi și spune-mi ! Vocea lui Peter era entuziasmată.

*
* *

În ciuda surescitării pe care i-o provoca perspectiva de a lucra la Valverde, Danielle începea să sufere din cauza acestei interminabile perioade de singurătate.

De altfel, îi era scris că nimic n-o va salva prea repede de solitudine. În ziua când Danielle află că a câștigat licitația Valverde, îi veni o scrisoare în care Susan o anunță că hotărâse s-o atace în justiție ca s-o obțină pe Kristy.

Ca să uite îngrijorarea care-o măcina, se cufundă într-o muncă îndârjită cu toată energia, sperând că-și va găsi liniștea de care avea atâta nevoie.

*
* *

– Deci, Valverde este din nou într-un punct mort ! exclamă Matthew, aducând cafeaua. Cu atât mai rău pentru Edward Franch ! Acest blestemat o merită.

– Sper să nu-i aducă prea multe necazuri lui Danny, murmură Peter.

– Nici ţie.

– Mie ?

– Nu uita c-ai semnat o cerere de împrumut, dragul meu !

– Ei bine, voi fi la ananghie, recunoscu Peter cu o voce obosită. Mi-am investit toţi banii în fermă, şi dacă cheltuielile vor depăşi calculele mele, până când va demara prăvălia, eu voi fi definitiv ruinat.

– Ţi l-ai ales pe Fred Britton drept consilier financiar, nu-i aşa ? E tatăl Daniellei, va fi încântat că fiica lui se va recăsători în sfârşit. Fără îndoială că va accepta să-ţi dea o mână de ajutor dacă lucrurile iau o întorsătură neplăcută.

Matthew vorbise pe un ton glumeţ, dar Peter se simţi deodată stingher. Nu cumva relaţiile lui cu Danielle să fie interpretate ca codul unor manevre interesate ! Ideea asta îl înfurie.

– Ştii bine că Danny nici nu se gândeşte la măritiş, Matthew. Îţi interzic să emiţi nişte supoziţii atât de detestabile.

– Scuză-mă, Peter.

Faţa lui Matthew se înroşi dar cu o voce gravă şi necăjită, continuă :

– Trebuie să-ţi spun că fostul ei soţ s-a comportat monstruos cu această femeie minunată. Niciodată nu m-am simţit atât de profund afectat ca atunci când Lloyd Everard a părăsit-o pe Danny. N-a avut măcar

curajul să-i vorbească, continuă el, încruntându-şi sprâncenele. Nu ! A preferat să-i trimită o scrisoare, laşul ! Nu voia să trăiască cu o femeie care nu mai putea să-i dea copii.

Peter tresări surprins.

De ce Danny îi ascunsese suferinţele ei ? N-avea încredere în el ?

– Dumnezeule ! exclamă el cu durere.

– La început, nu-mi venea să cred. Să plece aşa, doar la trei săptămâni după ce soţia lui ieşise din spital ? E greu să-ţi dai seama ce-a suportat Danny, să-şi piardă copilul şi apoi bărbatul ei s-o...

– Din fericire, o are pe Kristy.

– Da, dar pentru cât timp ?

– Ce vrei să spui ?

– Nu ştii ?

– Ce ? Explică-mi, te rog.

Matthew ezită un moment. Nu va comite o trădare dezvăluindu-i secretele pe care le deţine în calitate de prieten al familiei ? Nu. Peter avea dreptul să ştie tot ce s-a întâmplat cu Danny.

Matthew trase aer în piept şi-i spuse :

– Tânăra care şi-a abandonat fetiţa ca să i-o dea lui Danny acum o vrea înapoi. Va fi un proces la tribunal. După părerea mea, această Susan, care este verişoara Daniellei, nu are nici o şansă să i-o ia.

– Să sperăm că aşa va fi, murmură Peter, rugându-se în sinea lui ca prietenul lui să aibă dreptate.

CAPITOLUL VI

Danielle citi pentru a zecea oară scrisoarea lui Susan.

Mototoli nervoasă foaia de hârtie. Ce rost avea să se chinuiască ea, câtă vreme avocatul ei, credinciosul Ernest Tadlock, o asigurase ferm că totul va fi în favoarea ei? Doar natura nestatornică a lui Susan îi justifica îndârjirea ridicolă de care dădea dovadă.

Scutură capul ca pentru a goni aceste gânduri penibile şi încercă să găsească o mângâiere la ideea că Peter trebuie să sosească. De altfel, Kristy o striga cât o ţinea gura din celălalt colţ al casei, şi Danielle îi ieşi în întâmpinare, zâmbindu-i. Fetiţa se hotărâse să sărbătorească vizita lui Peter, îmbrăcându-se cu nişte pantaloni noi albaştri şi un pulovăr asortat. Danielle aprobase acest capriciu, fericită că-i poate face această mică bucurie.

Dar terminând s-o îmbrace ea realiză că nu alesese pentru copil decât lucruri de băiat. Garderoba ei nu conţinea într-adevăr nici rochii, nici fuste, nici cămăşi de noapte şi nici cea mai mică dantelă.

– Ai dori ca mama ta să-ți cumpere o rochie ? întrebă ea în timp ce-i pieptăna buclele blonde de copil.

– O rochie ? Ce să fac cu ea ?

– Știu eu ? Ai putea să ți-o pui când mergi la plimbare cu mama ta de exemplu.

– Dar mi-ar fi frig la picioare ! protestă ea, încruntându-și sprâncenele.

– Nu și dacă îți pui niște ciorapi colanți călduroși.

– Ca ai lui Jil. ? Rupți în genunchi ?

Danielle dădu din cap amuzată.

– Nu, mulțumesc, spuse clar Kristy înainte să iasă din cameră.

Reveni după câteva minute cu o păpușă în brațe, și se așeză la fereastră.

– Ar trebui să te îmbraci și tu, mamă ! Peter trebuie să sosească.

– Voi fi gata într-o clipită, răspunse Danielle trăgându-și pulovărul.

– Mamă, mamă, el e aici ! A venit ! Fetița sărea în sus de bucurie.

– Ah ! ce frumoasă ești ! exclamă ea, întorcându-se spre mama ei.

– Mulțumesc, scumpa mea.

Danielle se examină în oglindă cu un ochi critic înainte să zâmbească, satisfăcută de rezultat. Purta pantaloni de piele și un pulovăr roșu cu negru ce-i punea în evidență nuanța arămie a părului.

– Coboară să deschizi, Kristy. Vin și eu după ce termin să mă pieptăn.

– E un cadou de la Peter? întrebă fetița, observând bareta de piele fină care-i strângea părul mamei sale.

– Da.

– Îmi place foarte mult. Dar sună la ușă! Grăbește-te, haide!

Fetița coborî scara în fugă, deschise ușa în grabă și sări de gâtul lui Peter ca să-l sărute. Ridicând-o în brațe, el o privi tandru și apoi o acoperi de sărutări afectuoase.

Amândoi ofereau un spectacol atât de înduioșător încât Danielle simți că-i dau lacrimile. Poate că Peter se arată atât de îndatoritor din conveniență. Totuși, eforturile pe care le făcea ca să-i fie pe plac lui Kristy erau atât de încununate de succes încât doar rezultatul era important pentru Danielle.

– Danny! În sfârșit, iată-te!

O sărută cu atâta fervoare încât o clipă ea avu impresia că în curând picioarele n-o vor mai ține.

Dar, jenată de prezența lui Kristy, Danielle își reveni repede.

– Și eu îl iubesc, mamă, spuse fetița grav.

– Ai și de ce, răspunse mama ei.

– Bună ziua, iubirea mea, murmură Peter sorbind-o din ochi. Mi-ai lipsit teribil, să știi.

– Și tu mie...

I se părea că despărțirea lor durase o veșnicie. Peter se depărtă ușor și după un examen admirativ al siluetei ei, îi declară tandru:

– Eşti şi mai frumoasă decât în amintirea mea. Doamne ! Ce bine este să te revăd, Danny. Să nu mai acceptăm ca munca să ne ţină departe mult timp unul de celălalt.

– Nu, Peter.

El o privi iar din cap până-n picioare, apoi se întoarse spre casa de păpuşi a fetiţei.

– Kristy îmi arăta jucăriile ei. Nu mi-a venit să cred că mama ei i le-a fabricat pe toate. E-adevărat ?

– Oh, îmi place să fac aşa ceva, răspunse cu modestie Danielle. De altfel, Kristy mă ajută foarte mult.

– Priveşte, Peter, comoda asta frumoasă, interveni fetiţa. Mama mi-a făcut-o.

– E o copie excelentă a unei mobile franţuzeşti de la începutul secolului al şaptesprezecelea, comentă el cu uimire. Nu-mi vine să-mi cred ochilor. Această comodă este o operă de artă ! Ca şi restul, de altfel.

Danielle izbucni în râs.

– Să nu exagerăm, Peter. Nu sunt decât nişte mobile de păpuşi, nu uita. Ce-ar fi să trecem la lucruri mai serioase ? Nu vă e foame, la amândoi ?

Nu primi decât un răspuns distrat. Absorbit din nou de povestirile lui Kristy, Peter nu mai auzea decât vocea delicioasă a fetiţei.

Danielle ridică din umeri şi se îndreptă spre bucătărie ca să pregătească o gustare uşoară compusă din struguri, brânză, biscuiţi, un pahar mare cu oranjadă, şi câte unul cu vin roşu pentru Peter şi pentru ea.

Compuse un platou apetisant pe care-l așeză pe o măsuță și apoi îngenunche alături de Peter.

– Îți dai seama de valoarea acestor obiecte? o întrebă el. Dacă le-ai vinde, ai...

– Hotărât lucru, nu te gândești decât la bani! îl întrerupse ea, râzând.

– Foarte bine, foarte bine, nu mai insist.

– Ai accepta să comercializezi minunatele obiecte din piele pe care le faci cadou prietenilor tăi?

– Nu, e adevărat. Dar...

– Toate aceste bibelouri sunt ale lui Kristy. Ar fi necuviincios să i le iau, nu?

El îi adresă surâsul cel mai radios.

– Sigur, întotdeauna ai ultimul cuvânt, iubito. Dar ia spune-mi, pe cine așteaptă această cină formidabilă? Pe noi, nu-i așa? Nu observasem, și de fapt, mor de foame.

Peter luă paharul de vin pe care i-l întinse Danielle.

Kristy se apropie și ea să ciugulească câteva boabe de struguri, după care se întoarse la jucăriile ei.

Danielle oftă mulțumită.

Peter era cu adevărat o companie atât de plăcută! Dar de fapt, ce și cât știa despre el? S-au întâlnit de câteva ori și avea totuși impresia că-l cunoaște de mulți ani. Prezența lui binevoitoare și liniștitoare era suficientă ca s-o facă să-și uite grijile.

– Știi că n-ani terminat sticla de șampanie, când ne-am întâlnit ultima dată? întrebă Peter zâmbind.

– Ai o memorie excelentă, replică ea. Sunt săptămâni de atunci.

– Săptămâni care mi s-au părut ani, spuse el.

Danielle îşi simţi obrajii înroşindu-se şi fu fericită când văzu că apare Kristy. Aceasta venise să ia o bucată de brânză şi să bea o gură de oranjadă, dar exclamă cu entuziasm :

– Am o idee ! Ce-ar fi să mergem să ne plimbăm ? Ar fi tare frumos !

– E frig, obiectă Peter.

– Dar Kristy are dreptate, spuse Danielle cu un zâmbet vesel. Ce-ar putea fi mai bun decât o plimbare plăcută care să ne împrospăteze gândurile ? Poţi să-ţi pui hanoracul cel nou, draga mea.

– Da, mamă, mă duc să-l caut.

– Şi eu care voiam să te sărut ! bombăni Peter făcând o mutră ofensată.

– Am vrut să-mi păstrez inocenţa, asta-i tot !

– Fetiţa ta e încântătoare, Danny. Va fi la fel de frumoasă şi talentată ca tine.

– Complimentele astea îmi merg direct la inimă. Şi eu o găsesc minunată pe draga mea copilă...

– Asta fiindcă are o mamă perfectă. O educi remarcabil, sper că eşti conştientă de acest lucru.

Danielle îl privi surprinsă. De ce se exprima aşa ? Aflase oare de farsa de prost-gust pe care Susan se pregătea să i-o joace ?

– Matthew mi-a spus că va pregăti o mică serbare de ziua de naştere a lui Kristy, reluă Peter ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Nepoţica lui va fi atunci la el. Sper că vei veni şi tu.

– Pentru nimic în lume n-aş lăsa să-mi scape o asemenea recepţie care va reuni atâtea personalităţi celebre, răspunse el, izbucnind în râs. Mai ales c-am descoperit cadoul care o să-i facă plăcere lui Kristy.

– Şi anume ?

– E o surpriză.

– Ei, sunt gata ! le strigă Kristy care năvăli în cameră.

Ieşiră toţi trei din casă şi o luară pe un drum forestier pe care Danielle şi fetiţa ei aveau obiceiul să se plimbe. Căţărată pe umerii lui Peter, Kristy spunea fără greşeală numele copacilor pe lângă care treceau.

– Eşti tare tăcută, Danny, observă el deodată. Tot îţi mai faci probleme cu Valverde ?

– Da.

– Ce se întâmplă ?

Ea ridică din umeri şi spuse :

– Paul a făcut vineri observaţia că noi ar trebui să suportăm consecinţele financiare ale greşelilor lui Humphry. El a redactat contractele şi devizele în aşa fel încât nu poate fi făcut responsabil de greşelile pe cale le-a comis.

– Dar de ce l-au ales pe el ?

– Pentru că devizul lui estima lucrările la un cost mai mic decât al meu. Din nefericire, nu l-a mustrat conştiinţa şi nu şi-a făcut scrupule ca să folosească materiale de o calitate proastă. Şi, bineînţeles, Edward

Frenchi, antreprenorul nostru, nu şi-a dat seama de nimic. Nici de fraudele pe care Humphry le-a comis, nici de faptul că reţeaua de circuite electrice avea deficienţe şi chiar scandalos de periculoasă.

– Asta trebuia să-ţi întârzie intervenţia?

– Ca să refac instalaţia electrică, natural că am nevoie de credite enorme... şi nimeni nu se arată dispus să mi le acorde. Mă întreb dacă Valverde va fi vreodată, gata, oricum, îţi vine să disperi.

– Vei putea oricând să te reprofilezi pe confecţionarea de mobile de păpuşi.

– Peter! Eu vorbesc foarte serios, să ştii.

– Scuză-mă, Danny. Dar peisajul este aşa de frumos încât nu reuşesc să văd viitorul în culori negre.

– Hei! Începe să se întunece! strigă Kristy.

– Ce fericire că eşti cu noi, răspunse Peter râzând. Fără tine, nici prin gând nu ne dădea să ne întoarcem! Ce-ar fi să ne luăm desertul în oraş?

Fetiţa bătu din palme şi propunerea fu acceptată în unanimitate.

– Am mâncat multă salată de fructe şi îngheţată, nu-i aşa, mamă? întrebă Kristy cu o voce adormită. După o seară veselă şi caldă, toţi trei se întorceau acasă.

– Ai făcut bine, draga mea. O să creşti mare, îi spuse Danielle sărutând-o pe frunte.

– Voi fi la fel de mare ca tine?

– Şi mai mare!

Încântată, Kristy căzu apoi într-un somn adânc.

Când ajunseră acasă, Peter scoase fetiţa din maşină, o duse în braţe până-n camera ei şi o ajută pe Danielle să-i facă patul.

– Poţi să stai cu noi dacă vrei, Peter, şuşoti Kristy. Aş fi foarte bucuroasă...

Dar ochii ei se închiseră imediat.

– Te rog s-o ierţi, murmură Danielle când ieşiră din camera fetiţei. Cred că amândouă avem obiceiul să spunem cu voce tare tot ce ne trece prin cap.

Ajunseră la bucătărie şi se lăsă un moment de linişte.

– Cuvintele lui Kristy te-au stânjenit ? reluă Peter deodată.

– Nu ştiu. Mi-a fost frică să nu crezi că eu am învăţat-o să spună ce-a spus. Da, s-ar putea ca declaraţia ei să mă fi stânjenit.

– Ai încurajat-o, cu adevărat ?

Un licăr de răutate îi străluci în privire.

– Bineînţeles că nu ! Cum îndrăzneşti să mă suspectezi, Peter ?

– Eşti atât de misterioasă, încât totul e posibil...

Danielle schiţă un zâmbet.

– Şi tu eşti o enigmă pentru mine, zise ea, încălzind apa pentru ceai. Dar despre problema pe care ţi-a pus-o Kristy totul este clar ! Eu ştiu ce părere proastă ai despre căsătorie şi despre viaţa de familie.

Peter dădu din cap. De ce oare îi atribuia Danielle astfel de convingeri ? De la prima lor întâlnire această femeie atât de secretă nu încetase să-l dezorienteze. Ea

acorda atâta importanță meseriei sale, încât ar fi putut crede de fapt că fugea de bărbați, de dragoste...

Ex-campionul de rodeo, pe care atâtea femei îl adoraseră, nu cunoscuse niciodată adevărata dragoste.

Dar el își bătea joc de acest lucru. Și apoi avusese acel groaznic accident, acele interminabile luni de imobilitate în timpul cărora a reflectat îndelung.

Atunci și-a redefinit el ansamblul aspirațiilor profesionale. Despre dragoste, totuși punctul lui de vedere rămăsese același. Metamorfoza a avut loc în el mult mai târziu, mai precis în momentul când și-a încrucișat privirea cu a Daniellei.

Înțelese brusc de ce-l considera un bărbat care nu aprecia familia și compania copiilor. Acum își amintea de acele momente nefericite când declarase că nu le apreciază pe tinerele stagiare decât în măsura în care acestea nu stăteau prea mult lângă el.

Danielle i se adresă și-l readuse la realitate:

– Vrei ceai și niște biscuiți? îi repetă ea pentru a treia oară.

– Cu plăcere, da.

Luă un biscuit uscat care i se păru nemaipomenit de bun.

– E minunat să locuiești cu o gospodină! exclamă el imprudent.

Conștient de ambiguitatea acestei fraze care lăsa să i se ghicească natura dorințelor, el roși ușor. Tânăra femeie îi aruncă o privire pe furiș și simți cum o cuprinde un val de căldură. În această clipă ea fu con-

vinsă că el nutrea pentru ea sentimente la fel de puternice ca cele ale ei pentru el.

Peter înteți focul în timp ce Danielle turnă ceai în cești, apoi se instală pe divan. Ea se așeză la picioarele lui, superbă în lumina flăcărilor care-i scăldau fața.

O senzație minunată de liniște îi cuprinse pe amândoi. Le-ar fi plăcut amândurora să păstreze o liniște absolută până la sfârșitul nopții. Dar, deodată, ochii lui Peter dădură peste un desen de copil și exclamă cu entuziasm :

– Nu e poneiul meu, pe care Kristy l-a reprezentat atât de caraghios ? Acest copil e nemaipomenit de dotat ! Danielle surîse de plăcere dar brusc, amenințările lui Susan îi reveniră în minte.

I se întunecă fața.

– Ce ai, Danielle ? Te doare ceva ?

– Nu. Kristy mă neliniștește acum.

– Din cauza verișoarei tale, nu-i așa ?

Danielle tresări. Cum îi descoperise secretul ?

– Matthew mi-a povestit totul de dimineață. Asta nu trebuie să te irite. E normal să mă intereseze problemele pe care le ai. Dar și eu am probleme.

El-l privi cu recunoștință. Cât de reconfortantă era complicitatea lor în aceste momente de cumpănă.

– Te-ascult, Peter.

– E vorba de magazinul pe care trebuie să-l deschid la Valverde. Știi că am contractat un împrumut. Acum când toate evaluările financiare au fost date peste cap,

mă tem ca prețurile de cost să nu fie depășite cu viteza fulgerului, ducând la un faliment iremediabil.

– Dumnezeule ! suspină Danielle. Acest Humphry este un adevărat monstru. În cazul în care această dramă se produce, societatea Britton ar putea să te ajute, Peter.

– Nici să nu te gândești ! exclamă el cu vehemență. Îți sunt infinit de recunoscător pentru această delicată atenție dar voi refuza categoric să intervii în acest sens, draga mea.

Ea îi atinse tandru mâna.

– Dar ce-ar fi să ne gândim la perspective ceva mai vesele ? îi propuse el, sărutând-o fierbinte pe buze.

CAPITOLUL VII

– Lasă-mă să le ghicesc !

Danielle închise ochii ca şi cum această gravă problemă cerea o gândire matură.

Peter scoase bentiţa de piele care-i strângea părul şi acesta i se revărsă pe umeri într-o cascadă mătăsoasă.

El îi luă faţa în mâini, o întoarse spre el şi o privi cu admiraţie.

– Ştii cât de mult mi-ai lipsit, draga mea ?

– Spune-mi !

Imediat între ei se instală liniştea. Cum să exprime în simple cuvinte sentimentul de dezolare intensă pe care-l simţise, trăind departe de ea ? Fără Danielle, existenţa lui îşi pierduse deodată orice strălucire, zilele erau şterse, sumbre, interminabile...

Un zâmbet i se desenă pe buzele tinerei femei.

– Peter, dac-ar fi adevărat ceea ce spui !

– Te asigur că aşa e, cât ai lipsit, eu am murit cu încetul.

Incapabil să mai continue, Peter o atrase spre sine şi puse stăpânire pe gura ei cu o ardoare disperată care

dovedea, mai bine decât orice cuvinte, chinurile îndurate în aceste două săptămâni.

Un geamăt răguşit scapă de pe buzele lui Peter. Dorinţa făcea să-i vibreze tot corpul, o dorinţă impetuoasă pe care el se străduia s-o stăpânească.

Ea se crispă, conştientă de lupta interioară care se dădea în el.

Dominată de o febră de necontrolat, ea începu să-l dezbrace, să-l atâţe, să trezească în el setea de voluptate, o sete de nestins pe care doar prospeţimea mâinilor sale ar fi putut s-o liniştească.

Straniu de fericită şi sigură pe sine, Danielle simţea cum inima lui Peter se ambalează sub sărutările ei, îi auzea suflul scurt şi sacadat. Ea-i zâmbi tandru şi-şi băgă faţa la pieptul lui. El, atât de puternic, atât de viril, părea acum atât de vulnerabil.

– Pentru că ai ezitat să-mi dovedeşti cât ţi-am lipsit, ar trebui să te pedepsesc ! zâmbi ea.

Zăpăcit că ea acceptă să i se ofere astfel, Peter nu se abţinea să atingă curbele ei armonioase, mângâindu-i sânii, alunecând pe pântecul ei ferm, îmbrăţişându-i coapsele, urmând linia perfectă a picioarelor ei lungi şi frumoase. Vrăjit că simte carnea fierbinte a Daniellei, lui nu-i venea să creadă că după atâtea zile şi nopţi în care o dorise, ea devenea în sfârşit a lui.

Cu răsuflarea tăiată, pierdută, beată de voluptate, Danielle se întreba confuză dacă plăcerea nebună care se dezlănţuia în ea nu era rodul unui vis straniu, intens şi violent.

Nu... Sărutările lui Peter pe pieptul ei erau reale, incredibil de delicioase.

Îi veni să rădă. Existența zilnică se transforma uneori în una din cele mai exaltante aventuri. Ceea ce se întâmpla azi constituia o dovadă vie și minunată.

Brusc, Danielle avu chef să sărbătorească această fericire într-un mod mai intens decât o făcuseră până acum. Se agăță năvalnic de umerii lui, își înnodă picioarele în jurul taliei lui și-l rugă s-o iubească. Tulburat că ea luase inițiativa amoroasă, Peter rămase o clipă nemișcat, aproape înnebunit de perspectiva minutelor de neuitat pe care le vor petrece amândoi. Apoi, cu o mișcare suplă, irezistibil de senzuală, el puse stăpânire pe trupul ei.

Danielle gemu surd, degetele ei zgâriară involuntar pielea bronzată a bărbatului pe care-l iubea, se lipi de el și lumea se clătină...

Mai târziu, se treziră unul în brațele celuilalt, se contemplară cu admirație, uimiți și emoționați de a-și fi dăruit atâta fericire. O astfel de înțelegere ținea de miracol...

*
* *

– Oh ! Iată-vă, în sfârșit, domnișoară Britton. Domnul fie lăudat ! exclamă Roberta cu sinceritate, arătându-se ușurată. Domnișoara Rivers își făcea sânge rău, să știți !

– Unde e ea ?

– În biroul dumneavoastră. Dar ce-i asta ?

– Un cadou de la Kristy, explică Danielle întinzându-i secretarei sale un porţelan în poleială.

Roberta zâmbi.

– E un cal superb, suprarealist ! Are câte un cap de fiecare parte...

– Asta permite ponciului să alerge în două direcţii în acelaşi timp, comentă Danielle, reprimându-şi râsul.

Avea fata ei nişte idei câteodată !

– Of, nu poţi să-ţi închipui cât sunt de fericită să te văd ! strigă Sally de îndată ce Danielle intră în birou.

– Nu ştiam că sunt atât de indispensabilă. Ce se întâmplă ?

– Ce-i cu tine, spune tu mai întâi ! Cred că eu sunt mai în drept să pun întrebări. Ce ţi se-ntâmplă ? Respiri fericire şi bucurie de viaţă. Humphry s-o fi hotărât să-şi repare greşelile ? Antreprenorul nostru mult iubit e cumva gata să deblocheze creditele necesare ? Sally vorbea în aşa fel încât transmitea o stare tensionată, ca şi cum i se întâmplase ceva rău. Evident, situaţia se înrăutăţise.

– Mă îngrijorezi, Sally. Ce se întâmplă ?

– Ţine-te bine, Danielle. Vei afla nişte veşti deosebit de edificatoare. Şi în sensul rău, crede-mă. Închipuie-ţi că Edward French şi sinistra lui bandă financiară, care n-are nici Dumnezeu nici credinţă, au intenţia să ne atace în justiţie pentru ruperea contrac-

tului. Întârzierea noastră de a începe lucrările ar fi, se pare, cauza.

– Nu înțeleg ! declară Danielle.

– Paul Menendez s-ar fi întreținut cu Edward despre câteva detalii cu privire la circuitul electric de la Valverde și, cu această ocazie, ar fi fost pus la curent cu ceea ce ți-am spus mai înainte.

– De ce te exprimi la condițional, Sally ?

– Pentru că n-am reușit încă să mă întâlnesc cu Paul personal. Zidarul m-a informat de proiectele lui Edward French.

– Deci nu ești sigură de nimic ?

– Exact. Crezi că trebuie ignorată această problemă ?

– Nu ! Nu iese fum fără foc ! Dar e inutil să înnebunim peste măsură. Oricum, ne va fi mai ușor să dovedim că e ridicol de periculos să întreprindă orice înainte să obțină banii indispensabili refacerii circuitului electric.

– După părerea mea, noi nu riscăm nimic, în afară de câteva zvonuri care vor dăuna imaginii societății Britton. Ceea ce este grav. Dar să nu ne mai gândim înainte de a fi siguri că French se străduiește să ne facă necazuri.

– Ai dreptate, Danielle. Ia spune-mi, ce gândește Peter despre camera lui, acum că lucrările s-au terminat ?

– E încântat. Se întreabă cum de-a putut să suporte încăperea înainte de transformările pe care noi i le-am făcut.

– Iată un nou client satisfăcut de serviciile noastre, remarcă Sally.

– Pentru asta, da ! murmură Danielle încet.

– Ce zici ?

Danielle își reveni imediat.

– Într-adevăr, este foarte mulțumit.

– Am impresia că-ți face o deosebită plăcere acest lucru ! exclamă Sally pe un ton răutăcios. Ochii tăi strălucesc într-un fel straniu. Ești cumva îndrăgostită, Danielle ?

– Ce vrei să spui ? Haide, la muncă, Sally ! Avem o groază de lucruri de rezolvat...

*
* *

Era stabilit ca în seara asta Danielle să cineze cu părinții ei, și ea era ușor nervoasă că nu sosise la timp.

– Scuză-mă, mamă ! strigă ea cât o ținea gura, împingând ușa de la intrare.

O liniște glacială o întâmpină. Aruncă o privire rapidă în sufragerie. Masa fusese pusă ca pentru marile ocazii : pahare de cristal, tacâmuri de argint, șervețele...

Intrigată, Danielle o găsi pe mama ei în bucătărie.

– Unde este Kristy, mamă ?

Frances ridică ochii la ea.

– Se uită la televizor în salon. I-am pregătit un platou.

– Îmi pare rău c-am întârziat, mamă. Nu voiam să-ți stric seara.

– Trebuia să avem o mică serbare, toți trei, asta-i tot. Să cinăm devreme, iar la desert să avem biscuiți făcuți de Kristy.

Danielle își încruntă sprâncenele.

– Unde e tata ?

Frances izbucni într-un râs forțat.

– Unde să fie ? E încă la lucru, bineînțeles !

– Ești nervoasă, nu-i așa ?

– Da ! Cine n-ar fi, în locul meu ?

Stânjenită, Danielle se foi pe scaun.

– S-ar putea crede că m-am obișnuit, șopti Frances. Că pot să-l suport...

Dădu din cap copleșită.

– Totuși, cu cât trec anii, mă simt din ce în ce mai revoltată de atitudinea tatălui tău. Nu știu cât timp voi mai putea să-l suport...

– Ce vrei să spui, mamă ? Ce vrei să faci ?

– Nu știu, Danny. Nimic, probabil. Tu mă știi. Fred n-a făcut decât ce l-a tăiat capul, și eu nu am avut curaj să protestez. Ce slăbiciune !

– Ești prea dură cu tine.

– Nu, sunt lucidă.

Frances se ridică.

– Unde te duci ? întrebă Danielle.

– Să-ți pregătesc ceva de mâncare. Cred că mori de foame, după o zi atât de lungă.

– E-adevărat ! O voi îmbrățișa mai întâi pe Kristy, de acord ?

– Bineînțeles. Totul va fi gata în cinci minute.

Când Danielle reveni, mama ei stătea în picioare înaintea chiuvetei și se gândea.

– Știi, Danny, trebuie să-ți cer iertare.

– Iertare ? De ce ?

– De mult timp, îți tot repet că ai nevoie de un bărbat, de un soț, de un tată pentru Kristy.

Frances puse pe masă o farfurie plină cu cartofi și începu să taie friptura.

– Tu și cu Kristy sunteți cele mai fericite ființe pe care le cunosc. M-am gândit toată ziua. Nu văd cum ar putea prezența unui bărbat să vă îmbunătățească viața.

Danielle ridică din umeri.

– E imposibil să declari așa ceva la modul absolut.

– Eu nu sunt sigură că bărbatul ideal există, replică mama ei. Doar dacă...

– Din câte mi-a povestit Kristy, Peter Weston are toate calitățile pe care le poate visa o femeie. L-a impresionat și pe Fred. Că a fost campion de rodeo nu e un motiv să-mi displacă. Trebuie neapărat să-l cunosc ! În momentul ăsta, Fred intră în bucătărie cu fetița în brațe.

– Bună seara, frumoasele mele doamne, le spuse el zâmbindu-le larg.

– Bună seara, domnul meu drag, replică Frances. Ți-e foame ?

Danielle își urmări mama cu îngrijorare. Vocea ei era veselă, ea zâmbea, dar mâinile-i tremurau. Oare cât timp îi trebuia ca să-și potolească supărarea ?

*
* *

– Bunica era supărată azi, spuse Kristy când ajunseră la ele acasă.

– Bunica era poate obosită, draga mea.

– Ba deloc, replică fetița.

– Nu ?

– Nu, era supărată, nu obosită.

Danielle simți cum se îneacă. Dacă mama ei ajunsese să-i încredințeze problemele ei unui copil de patru ani, situația era mai gravă decât presupusese ea !

– De unde știi ?

Kristy ridică capul.

– Știu eu ! zise ea sigură pe sine.

Danielle se sprijini de spătarul fotoliului și închise ochii. Îi adora pe părinții ei atât de mult încât nu-și putea închipui că poate izbucni o ceartă între ei și că se punea problema echilibrului căsătoriei lor.

Dar ce putea face ea ca să amelioreze situația ? S-o scape pe Frances de prezența zilnică a lui Kristy, poate. Ar trebui să angajeze pe cineva care să aibă grijă de copil.

Brusc, sună telefonul, întrerupându-i gândurile.

– E Peter, anunță Kristy care se năpustise la aparat. Mă întreabă dacă pot să merg mâine la el, îi explică ea cu obrajii roșii de emoție. Mă va lăsa să-l călăresc pe Gimlet. Vrei și tu, nu-i așa, mamă ?

– Mai întâi să stau de vorbă cu el, vom hotărî pe urmă, răspunse Danielle luând telefonul.

– Ţi-a fost dor de mine ? întrebă Peter înainte ca ea să poată spune o vorbă.

Zâmbi fără să vrea.

– Nu sunt sigură că trebuie să-ţi spun.

– Îţi mai aminteşti noaptea noastră, iubita mea ?

Danielle se înroşi şi se uită spre Kristy. Din fericire, aceasta îşi vedea de ale ei.

– Peter...

– Doresc să te îmbrăţişez, Danny, reluă el răguşit. Am atâta nevoie de tine !

– Şi eu.

– Atunci de ce nu ne căsătorim ? E absurd ! zise el râzând.

– Eşti imposibil !

– Iar tu eşti responsabilă de asta ; tu m-ai vrăjit cu frumuseţea ta în aşa fel, încât am pierdut simţul realităţii !

Inima Daniellei bătea de să-i sară din piept dar, ca să-şi ascundă tulburarea, ea schimbă vorba.

– Kristy îmi face semne disperate ca să vorbesc cu tine despre invitaţia de mâine.

– Ce-ar fi să ne întâlnim chiar la micul dejun ?

– Te previn, suntem obişnuite să-l luăm foarte devreme.

– Adică ?

– La ora şase. Eu încep lucrul la opt şi jumătate.

Ea se aşteptă ca el să scoată nişte sunete de indignare în loc de răspuns...

– Atât de târziu? Apropo, Kristy mi-a spus că mama ta e pasionată de cai. Poate că i-ar face plăcere să-şi însoţească nepoata.

– Peter! Mama mi-a spus doar că ar fi încântată să te cunoască!

– Ştiu. Kristy mi-a făcut această destăinuire acum un minut.

Deci fetiţa ascultase o parte din discuţia ei cu Frances.

– O s-o sun. După părerea mea, va accepta cu bucurie să te cunoască. În ceea ce mă priveşte, voi încerca să fiu liberă, cred că Sally va avea nevoie de mine.

– Va fi foarte plăcut. Aştept cu nerăbdare să te văd, Danny. Sunt aproape şaisprezece ore de când ne-am despărţit.

– Care au durat şaisprezece secole...

*
* *

Apăreau primii zori pe un cer senin când Danielle şi Kristy părăsiră casa. Fetiţa tropăia de nerăbdare la ideea că-l va călări pe Gimlet şi, tot drumul, poneiul fu singurul lor subiect de conversaţie.

Peter le primi cât se poate de ospitalier. Ajutat de Aggie, o femeie în vârstă cu un surâs binevoitor, pregătise un mic dejun regal ale cărui arome le gâdilaseră nările de cum intraseră pe poartă.

– Danny, Kristy, v-o prezint pe Aggie Dobbs, cea mai bună bucătăreasă din Statele Unite!

Bucătăreasa se apropie de fetiță și o luă în brațe.

– Deci tu ești Kristy. Peter ne-a povestit ce bună călăreață ești.

– Când m-a ajutat el să-mi țin echilibrul pe ponei, răspunse Kristy clar.

– Oh, în curând o să te urci singură pe poney, sunt sigură de asta.

– Abia aștept !

Aggie o sărută pe obraz.

– Vrei să-ți fac clătite ?

– Da, le ador !

Kristy o privi încântată pe mama ei.

– Trebuie s-așteptăm să se încingă soba, reluă bucătăreasa. Degetul meu mic îmi suflă că știi să pui masa. Poate m-ajuți ?

– Bineînțeles !

Peter o luase pe Danielle după talie. O scoase afară din încăpere.

– Vom lipsi cinci minute, Aggie. Vreau să-i arăt ceva lui Danny.

Bucătăreasa aprobă cu un semn din cap.

– Ce vrei să-mi arăți ? întrebă ea intrigată.

– E o surpriză !

– Îmi amintesc când am intrat prima oară în salonul ăsta, observă Danielle. Ce multe s-au schimbat de atunci ! Mai întâi, nu mă mai iei drept bărbat...

– Îndurare ! o întrerupse el. Să nu-mi mai aduci aminte de această greșeală niciodată. Știi că după această întâmplare n-am putut să dorm câteva zile ?

Când au ajuns în dreptul camerei lui, cu un gest solemn el o invită să intre.

Danielle rămase nemişcată în prag. Transformarea pe care o operase ţinea de un miracol ! Ferestrele mari dădeau volum camerei, lăsând să intre valuri de lumină. Munţii care se vedeau păreau mult mai aproape, peisajul era mult mai familiar.

– Dar, Peter, eu am văzut toate astea ! Ce-i nou ?

El nu răspunse nimic.

– Focul care arde în şemineu, asta e ?

– Nu !

Atunci privi cu atenţie pereţii.

– Eşti pe calea cea bună, o anunţă Peter.

– N-a fost decât o capcană ca să m-atragi aici, nu-i aşa ?

– Nu, draga mea.

– O cuvertură nouă de pat ?

– Nu.

– Perdele ?

– Nu.

În sfârşit, Danielle observă o ramă aurită pusă pe comodă. O fostă prietenă de-a lui Peter, poate ?

Cu condiţia să fie urâtă ! se gândi ea apropiindu-se.

– Bravo, ai găsit.

Neîncrezătoare, Danielle se uită la fotografie. De unde făcuse el rost de clişeul pe care un fotograf profesionist îl făcuse acum câţiva ani ? Îşi aminti zâmbind de după-amiaza aceea în care pozase. După ce tatăl ei se plânsese de un portret detestabil pe care-l făcuse

chiar el, ea a vrut să-i facă o plăcere cu ocazia aniversării, şi-i oferise zece reproduceri, păstrând câteva şi pentru ea.

– Kristy mi-a dat voie să fur această comoară care trona pe o comodă.

– Purcica !

– Nu găseşti că transformă camera şi mai radical decât lucrările tale ?

– Toate eforturile colaboratorilor mei sunt reduse la neant de o simplă fotografie ? Peter, eşti un monstru ! Ea înaintă spre el, arătându-i un pumn ameninţător. Peter izbucni în râs, o luă în braţe şi o sărută.

Danielle i se abandonă fără să stea pe gânduri, gata să-l iubească ore în şir. Dar deodată îşi aminti de Kristy care-i aştepta în bucătărie şi se eliberă de îmbrăţişarea pasionată.

– Trebuie să coborâm, Peter.

– Cred că vrei să râzi ! Aggie îi va da lui Kristy o mie de lucruri de făcut. De altfel, femeia asta vorbeşte atât de mult încât micuţa nici n-o să-şi dea seama de absenţa noastră.

– Poate că ai dreptate, dar eu sincer aş prefera să plec.

Surd la rugăminţile ei, Peter începu s-o mângâie pe gât atât de tulburător încât ea îşi uită îndatoririle de mamă. Încurajat de această schimbare de atitudine el îi dezgoli umerii, îi atinse sânii rotunzi, trezind în ea senzaţii atât de voluptuoase încât i se învârtea capul.

– Frumoasa mea iubită, murmură el deodată, nu știu cum am putut să trăiesc fără tine până acum. Mi-ai devenit indispensabilă încât nici nu pot să-mi imaginez un viitor în care să nu fim.

Emoționată până la lacrimi, Danielle nu răspunse nimic. Mierea dulce din vorbele lui se scurgea în ea ca un elixir binefăcător.

După atâția ani de singurătate, întâlnirea cu acest bărbat minunat îi lumina existența, o făcea să creadă în fericire.

Pot să-i spun adevărul ! se gândi ea. Și dacă el spunea vorbele astea doar ca să-i înșele vigilența, ca să accepte să aibă cu el doar relații sexuale ?

O trecu un tremur de teamă. Remarcând norii care-i umbreau fața, Peter întrebă tandru :

– Îți faci griji pentru Kristy, nu-i așa ? Vino, hai să coborâm imediat.

El se simțea rănit că ea răspunsese astfel la declarația lui de dragoste. Dar, doritor să-i respecte dispoziția, el îi zâmbi afectuos. Danielle primi această dovadă de solicitudine cu recunoștință. De ce să-și închipuie că atențiile cu care el o înconjura nu erau sincere ?

CAPITOLUL VIII

Chemată de urgență la birou prin telefon de Sally, Danielle trebui să părăsească ferma imediat după micul dejun. Pe drum se întâlni cu mama ei care venea din sens invers.

– Iată-te ! exclamă ea.

– Vin prea devreme ? întrebă Frances ușor neliniștită.

– Deloc ! erai invitată la micul dejun. Dar eu credeam că ai preferat să vii ceva mai târziu. Kristy și Peter, oricum sunt gata.

– E cu adevărat drăguț din partea domnului Weston. Niciodată nu m-am simțit atât de nerăbdătoare să mă întâlnesc cu cineva.

– Dacă te grăbești, vei mai putea să prinzi ultima clătită.

– Atunci pornesc într-acolo, răspunse Frances zâmbind. O zi bună, Danny.

Danielle se urcă gânditoare în mașina ei. N-o văzuse de mult pe mama ei atât de strălucitoare. O vedea în general în rochii de cameră și papuci, când i-o aducea

pe Kristy dimineața la ora opt. Astăzi, fața ei era luminată de un zâmbet fericit.

Sper din tot sufletul să te distrezi, mamă, îi spuse în gând Danielle, reluându-și drumul.

*
* *

– Nu te mișca, Peter. Voi deschide eu, spuse Aggie auzind soneria. Fără îndoială că-i Art.

– Da, precis. Mulțumesc, Aggie.

Cu aceste vorbe Peter o urcă pe fetiță în spinare și începu să alerge prin cameră. Când apăru Frances în prag, el începu să se bâlbâie cu un aer vinovat :

– Hmm... bună ziua, doamnă Britton. Vă rog, luați loc. Pot să vă fac o cafea ?

Fusese oare o idee bună s-o invite la fermă pe această doamnă atât de respectabilă ? Peter începea să se îndoiască de acest lucru.

– Cu plăcere, răspunse Frances. Dar nu vă deranjați, mă voi servi singură.

Gazda ei se așteptase la orice, numai la această atitudine simplă și destinsă nu.

– Foarte bine, spuse el cu entuziasm.

– Ce bucătărie minunată ! exclamă Frances. Domnule Weston, nu vă puteți imagina ce plăcere-mi face faptul că mă aflu aici. Soțul meu și cu mine avem doi cai la herghelia din Trujillo, dar nu mă duc acolo decât foarte rar.

– Kristy vă ocupă tot timpul ?

– Nu ăsta este adevăratul motiv. Nu-mi place să călătoresc singură, şi Fred este întotdeauna prea ocupat ca să mă însoţească.

– Astăzi veţi putea călări cât doriţi, îi promise el pe un ton vesel. Calamity Queen o să vă placă, e un cal bun. Danielle mi-a spus c-aţi fost o călăreaţă excelentă.

Peter spuse toate astea remarcând tristeţea din vocea ei.

Frances dădu din cap şi spuse :

– Sunt pasionată de echitaţie.

– Sper c-o să vă placă aici.

– Nu mă îndoiesc, domnule Weston. Cu singura condiţie să-mi spuneţi Frances.

– Am înţeles ! aprobă el cu un zâmbet larg.

*
* *

Abia o încălecă pe Calamity Queen, că se văzu imediat că era o bună călăreaţă. De altfel, iapa o acceptase imediat.

Puţin îngrijorat s-o împrumute unei necunoscute, Art Dobbs îi propusese lui Frances s-o ajute să pună şaua pe animalul nărăvaş, dar dexteritatea călăreţei făcuse ca ajutorul lui să fie inutil.

– O femeie excepţională, această doamnă Britton, îi spuse el lui Peter înainte să iasă din grajd. E la fel de frumoasă ca şi fiica ei.

– E-adevărat.

– Îmi pare bine că ai invitat-o. O plimbare în compania ei va fi dintre cele mai plăcute.

– Să nu-i faci ochi dulci, Art !

Acesta se depărtă, aruncându-i lui Peter o privire prefăcut indignată.

Când Art şi Frances se întoarseră la fermă, la ora prânzului, ei discutau împreună atât de vesel şi intim de parcă se cunoşteau de când lumea.

– Ce-a făcut Kristy în această dimineaţă ? întrebă bunica ei după ce descălecă.

– A galopat ore în şir pe ponei, răspunse Peter zâmbind.

– La ora unsprezece pica de somn, încât a adormit imediat, adăugă Aggie. Dar nu înainte să mănânce zdravăn ! Nici nu ştiam că o fetiţă poate să aibă atâta poftă de mâncare !

– Sora mea exagerează, declară Art.

– Ce ştii tu ? În afară de cai, nu ştii nimic din viaţă, nu bagi de seamă nimic din ce se întâmplă în jurul tău. Darmite când e vorba de obiceiurile alimentare ale unui copil.

Fratele şi sora obişnuiau să se ciondănească astfel, dar niciodată disputele lor nu depăşeau stadiul unui schimb de cuvinte. De altfel, ei se amuzau când îşi vorbeau pe tonul acesta. Frances râdea cât o ţinea gura şi masa se desfăşură într-o atmosferă destinsă.

Peter era încântat că mama Daniellei se bucurase atât de mult de ziua asta. A aplaudat cu amândouă mâi-

nile ideea plimbării cu Kristy şi cu el. După ce fetiţa s-a trezit, pregătiră caii şi o porniră la drum.

– Peter, e foarte mult timp de când nu m-am mai distrat aşa, murmură Frances apropiindu-se de el. Îţi mulţumesc foarte mult.

– Vei fi binevenită la fermă oricât de des vei vrea.

– Atenţie! S-ar putea să-ţi iau în serios vorbele.

Soarele de noiembrie lumina brazii cu o lumină aurie, caii pufăiau de nerăbdare în faţa imenselor întinderi de pădure. Fiecare membru din mica trupă se simţea fericit să se găsească acolo. Mergând la trap alături de Peter, Kristy îi ascultă cu atenţie sfaturile, şi el era atât de mândru de progresele ei ca şi cum ar fi propriul lui copil. Mai târziu, va veni şi Danielle să-i întâlnească. Apoi se vor instala toţi în faţa şemineului, vor pregăti o ciocolată caldă cu frişcă. Ar putea...?

Strigătul strident al lui Kristy şi nechezatul înnebunit al poneiului îl smulseră brutal din visare.

Chiar în faţa lor, un şarpe cu clopoţei înainta şerpuind suplu, teribil de ameninţător...

Evenimentele se precipitară atunci cu viteza fulgerului. Peter o ridică imediat pe Kristy din şa, dar piciorul ei rămase înfipt în scară.

Cu un gest disperat, el lăsă hăţurile calului său ca să-l elibereze înainte ca poneiul să se ambaleze, eliberă fetiţa, o puse pe pământ... Dar, speriat de şarpe, descumpănit de mişcările bruşte ale călăreţului său, ca-

lui lui o luă la goană şi îl târî mai mulţi metri cu mâna rămasă prizonieră.

O durere îngrozitoare îl străpunse şi leşină.

*
* *

– Peter ?

O voce blândă îi ajunse la ureche.

– Peter, sunt eu, Danielle.

Frumoasa mea Danielle, se gândi el.

Simţi mângâierea ei pe obraz şi ridică pleoapele. Întâlni privirea neliniştită a Daniellei. Unde se afla ? Ce căuta el în camera asta necunoscută unde plutea un miros de medicamente ? Făcu un efort ca să se ridice, se strâmbă de durere şi observă ghipsul de pe braţul stâng.

– Nu încerca să te mişti, Peter, murmură Danielle mângâindu-i fruntea umedă.

– Kristy !

O neliniştе îngrozitoare puse stăpânire pe el. Micuţa era în pericol. Vru să se ridice dintr-o săritură ca s-o ajute, dar un junghi îi traversă pieptul cu violenţa unei lovituri de pumnal.

Danielle se aplecă asupra lui.

– Nu trebuie să te mişti, îi spuse ea sever. Kristy se simte bine. Să nu-ţi faci griji pentru ea. Îl sărută uşor pe obrazul neras.

– Kristy nu are nimic ?

– I-ai salvat viața. Datorită ție, nu are aproape nimic.

– Aproape ? repetă el speriat, E rănită ?

– Un genunchi jupuit și un cucui mic pe frunte, asta-i tot. Doctorul o ține o noapte doar pentru supraveghere.

– La spital ?

– Va veni acasă mâine dimineață. Să nu mai faci o mișcare, altfel mă supăr.

– Voi fi cuminte dacă-mi vei povesti ce s-a întâmplat, îi spuse el încet.

– Mi-e teamă că ai să obosești prea tare, ascultându-mă. Ai febră.

Ea îi trecu mâna răcoroasă peste fața fierbinte și, în ciuda suferinței, Peter simți cum în el se trezește dorința. Danielle îi luă mâna și i-o strânse.

– De ce nu te odihnești puțin ?

– Vreau să știu ce s-a întâmplat.

– Ești în stare să suporți o conversație ?

Danielle i se adresă cu atâta tandrețe încât îl cuprinse un val de recunoștință. Închise ochii. Fiecare inspirație îi provoca un fior dureros. Intuia din experiență că-și rupsese mai multe coaste, dar niciodată nu se simțise mai fericit. Danielle era lângă el.

– Cum se simte mama ta ? întrebă el.

– Ești un erou, răspunse Danielle zâmbind. Ea mi-a povestit totul.

– Nu-mi amintesc nimic.

– Ai eliberat-o pe Kristy, scoțându-i piciorul din scara care-o imobiliza pe ponei, calul tău a înnebunit

şi n-a mai putut fi stăpânit când şarpele din faţa lui şuiera, şi te-a trântit la pământ, apoi a continuat să galopeze cu tine, încurcat în hăţuri. Ţi-ai fracturat braţul, te-ai lovit de un pietroi care ţi-a fracturat coastele şi aproape te-a omorât. Trebuie să-i mulţumeşti Cerului că şerpii – erau doi, mama mi-a spus – nu te-au atacat !

Peter îşi încruntă sprâncenele.

– Totul e din vina mea. Trebuia să fiu mult mai atent la ceea ce era în jurul nostru.

– Nu mai vorbi aşa ! Ştii mai bine decât oricine că şerpii îi sperie de moarte pe cai, chiar dacă sunt buni şi supuşi ca Gimlet.

– Ar fi trebuit să-i observ, spuse el sec.

– O supravegheai pe Kristy.

– Şi visam la tine...

Tulburată, Danielle nu spuse nimic.

– Eşti sigură că Kristy se simte bine ?

Danielle dădu din cap.

– Încetează să-ţi mai faci griji !

– Ce-a fost apoi ?

– Frances a luat-o pe Kristy pe calul ei şi a galopat până la fermă. Art te-a luat cu camioneta şi te-a dus la spital. În sfârşit, mama m-a sunat şi eu am venit aici imediat.

Peter încercă fără succes să-şi schimbe poziţia.

– Am impresia că am reînceput întrecerile de rodeo ! spuse el strâmbându-se de durere.

– Ai crede dacă te-ai vedea.

– Care e bilanțul pagubelor ?

– Un cucui mare în cap, un umăr luxat, un braț fracturat și trei coaste rupte.

– Oh ! Nu ! gemu Peter. O să trag o săptămână !

– Trei săptămâni, vrei să zici !

– Nu-i frumos din partea ta să-ți bați joc de un om fără apărare, Danny.

– Eu nu glumesc. Astea sunt vorbele doctorului. Vrei să-ți spună chiar el ?

– Nici vorbă să stau aici trei săptămâni.

– Și totuși...

Peter încerca să râdă, dar fața i se crispă.

– Cât ești de crudă !

– Și încă n-ai văzut nimic. Dacă trebuie, îți voi arăta infirmiera de la ușa ta.

– În acest caz, mi-ar plăcea să rămâi aici, îi spuse el mângâind-o pe braț. Am putea să...

– Nu ești în stare de astfel de excentricități, domnule Weston !

– Tot vorbele doctorului ?

– Peter...

– Ești atât de frumoasă, Danny.

– Încerci să mă cucerești cu ajutorul unor complimente deplasate ?

– Aș avea vreo șansă să reușesc ?

– Mai bine ți-ai concentra toată energia ca să te vindeci !

Peter duse mâna iubitei sale la gură.

– Dumnezeule ! strigă el deodată.

– Ce-i ?

– Ce-o să facă Art la viitorul curs de echitație ? Danielle răsuflă ușurată.

– S-a gândit la asta, Peter. El e de părere că se poate descurca perfect singur. De altfel, va veni să te vadă mâine de dimineață. Ești mulțumit ?

– Și serbarea de aniversare a lui Kristy ?

– Oh, ești insuportabil ! exclamă ea.

Peter simți că-l ia somnul, dar ideea că Danielle o să plece îl chinuia. Și dacă ea n-o să suporte să-l vadă mult timp țintuit la pat în spital, slăbit fizic, protestând non-stop împotriva nedreptății sorții ?

– Mă duc s-o văd pe Kristy, anunță ea. După ce adoarme, mă întorc.

– Sărut-o din partea mea.

– Mai mult chiar ; o să-i spun că nu ești rănit grav.

– Și că-mi pare rău de ce s-a întâmplat, adăugă el.

– În nici un caz. Tu ești eroul ei.

*
* *

După ce fermecase tot personalul de la pediatrie cu flecăreala ei neobosită, fetița pica de somn. Așezată la căpătâiul ei, Frances îi citea o poveste, dar Kristy abia își ținea ochii deschiși.

– Cum se simte draga mea ? întrebă Danielle sărutând-o.

– Bine, mamă. Unde este Peter ?

– Într-o cameră care se află chiar sub tine. Se simte mult mai bine.

– Pot să mă duc să-l văd ?

– Îmi pare rău, draga mea. Până mâine este imposibil.

– Nu poate să vină să stea cu mine aici ? E un pat gol.

Danielle zâmbi amuzată.

– Peter e puțin cam bătrân ca să vină să doarmă la pediatrie.

– Dar se joacă cu mine și Jill !

– Știu, recunoscu Danielle.

– Vă veți distra de minune amândoi, iar tu îl vei încăleca pe Gimlet mai curând decât crezi.

– Peter m-a însărcinat să-ți dau ceva, zise Danielle, sărutând-o pe obraz.

– Noapte bună, mamă. Du-te și spune-i lui Peter că el este cel mai bun prieten al meu.

– Imediat, scumpo !

După câteva momente, Kristy dormea dusă. Danielle îi făcu semn mamei sale s-o urmeze pe culoar.

– Mă duc să-i urez lui Peter noapte bună și să văd dacă are nevoie de ceva. Poți să mai rămâi până mă întorc ?

– Bineînțeles. Fred s-a dus acasă să-ți mai aducă haine. Când vei coborî, probabil că va fi aici.

– Nu voi sta mult.

– Ai timp, Danny.

Aceasta urcă scara, puțin îngrijorată în ceea ce-l privea pe Peter. Înainte de a-l părăsi în ochii lui se citea o oarecare neliniște. O urmărea de parcă s-ar fi temut că ea n-ar mai vrea să stea cu el.

– Te simți mai bine? întrebă ea, intrând în salon.

– Da, acum că te văd.

– Dacă ai nevoie de ceva, să-mi spui înainte să mă întorc la Kristy.

– Îți petreci noaptea aici?

– E prima oară când se află într-un spital. Nu vreau să-i fie frică.

– E un loc îngrozitor, chiar și pentru adulți. Danielle ar fi vrut să-l încurajeze, să-l ia în brațe. Acest bărbat frumos părea complet debusolat, imobilizat la pat. Refuza categoric ideea să se poarte ca un bolnav.

Danielle îi luă mâna.

– Kristy îți transmite prin mine un mesaj.

– Care? Să fiu atent la șerpi?

– Nu, să-ți spun că ești prietenul ei cel mai bun.

– Chiar și după accidentul pe care l-a avut?

– Nimeni nu-ți reproșează nimic, Peter. Ceea ce s-a întâmplat nu-i vina nimănui, și mai ales a ta! Ești prea dur cu tine.

– E posibil.

– Dacă vei adormi în noaptea asta, mâine te vei simți mai bine.

Peter se agăță de mâna Daniellei ca de un colac

de salvare. Oare cum ar reacționa ea dac-ar ști câtă nevoie are el de ea ?

– Nu mi-e somn deloc, spuse el încet.

– Pentru că ai lenevit toată după-amiaza, îi replică ea zâmbind.

– De ce-ți bați joc de mine ?

– Poate că știu că, deocamdată, nu risc să te răzbuni.

– Vei vedea, mâine !

– Doctorul spune că va trebui să stai în pat cel puțin o săptămână.

– Se înșală.

– Nu, i-o întoarse Danielle cu severitate. Va trebui neapărat să-l avertizez să-și supravegheze îndeaproape pacientul.

Ea se aplecă și-l sărută pe gură.

– Și nu voi lipsi nici eu de aici.

– Nu te știam atât de dură, Danielle Britton.

– Și încă n-ai văzut totul ! La primul gest de revoltă vei fi denunțat.

Cineva ciocăni în ușă.

– Domnișoară Britton, tatăl dumneavoastră s-a întors. Vă așteaptă în camera fetiței.

Danielle se încruntă. Oare se întâmplase ceva ?

– Mulțumesc.

Dar chiar îngrijorată, se forță să zâmbească.

– Cred c-ar fi mai bine să plec, Peter. Voi trece mâine de dimineață să te văd. Și fără prostii, domnule Weston ! Nu le voi tolera !

– Bine, doamnă.

Danielle coborî scara în grabă. De ce trimisese după ea tatăl ei ?

Fred o aştepta pe culoar, palid şi neliniştit.

La semnul lui, ea intră într-o sălită de aşteptare. Frances era deja acolo.

– Mamă, Kristy se simte bine ?

– Da, linişteşte-te, draga mea.

– De ce nu ne-ai ţinut şi pe noi la curent cu ce plănuia Susan ? întrebă Fred pe un ton aspru.

Danielle ezită când îl văzu atât de sever.

– Nu voiam ca voi să vă faceţi probleme. Ernest Tadlock m-a asigurat că nu era nici un pericol. Credeam că va fi fără urmări şi că vom râde împreună la urmă.

– Să râdem ? Eşti inconştientă ! strigă Fred, ieşindu-şi din fire.

– Ce se-ntâmplă ?

– Când am ajuns acasă Susan m-aştepta în prag. Cum nu ştiam nimic din ce pusese la cale, i-am povestit despre accidentul lui Kristy. Şi iată că acum vrea să profite.

Danielle înlemni.

– Am crezut că fac bine dacă nu vă spun nimic.

– Acum verişoara ta are un argument împotriva ta. Oh ! Asta pe lângă celelalte : Kristy e descori supravegheată de o femeie de ocazie, tu nu ştii s-o educi, s-a rănit în absenţa ta şi a trebuit să fie spitalizată... Mai ales acest ultim punct o încântă.

– Ai dreptate, trebuia să vă spun şi vouă.

- Trebuie s-o protejăm pe fiica ta, reluă Fred. Acum că este accidentată, un avocat s-ar putea să se servească de acest lucru ca s-o favorizeze pe Susan.

- Kristy nu știe nimic, nu-i așa ? întrebă Frances îngrijorată.

Danielle dădu din cap.

- Nici ea, nici altcineva. În afară de Matthew ; și nu intenționam să mai spun și altcuiva.

- Oricum, n-are nici o importanță, replică tatăl ei. De Susan trebuie să ne ferim.

- Ernest nu crede că va intenta ptoces. Legal, nu are nici un drept.

- Accidentul ăsta poate să facă să fie totul reconsiderat !

- Nu, tată, m-am gândit ; în nici un caz nu pot fi făcută responsabilă de căderea copilului meu de pe cal, survenită în timpul unei plimbări cu bunica ei.

- Ai dreptate !

- Sigur, e posibil ca Susan să-și mențină plângerea și ca noi să fim nevoite să ne apărăm în fața unui tribunal. Dar m-aș mira s-o facă !

- Să presupunem că ea renunță. Nu te temi că verișoara ta va continua să te amenințe într-un fel sau altul ?

- Susan nu este atât de periculoasă, tată ! Poate ne va crea niște neplăceri, dar va obosi repede.

Fred o strânse în brațe.

- Sper să ai dreptate, Danny, zise el cu blândețe. Sper din tot sufletul.

CAPITOLUL IX

– Ah ! Ţi-ai regăsit zâmbetul în dimineaţa asta, îi spuse Danielle intrând în camera lui Peter. A venit Art să te vadă ?

– Încă nu. Ce face Kristy ?

– E gata să plece şi nu aşteaptă decât autorizarea doctorului. Poate să urce să te vadă ?

– Bineînţeles.

– Să nu începi să-ţi ceri scuze, te rog !

Peter ezită o clipă.

– Nu.

– Cred că accidentul ăsta ţi-a servit drept lecţie! Deja vrea să se întoarcă să-l vadă pe Gimlet... dar promite să fie mai prudentă.

– E bine !

– Oh, Peter ! Îmi pare rău că suferi. Dac-aş putea să-ţi uşurez durerea...

Danielle îl mângâie uşor pe gât.

– Asta îţi face bine ? îl întrebă ea, masându-l cu blândeţe.

– Enorm, Danny. Nu eşti obligată să rămâi aici, îi şopti el cu o voce ezitantă.

– Eu sunt cea care hotărăşte, domnule Weston ! îi explică ea pe un ton fals ameninţător.

– Şi drepturile pacientului ?

– El nu are nici unul. Trebuie să-mi urmezi ordinele întocmai, altfel...

– Altfel ?

– ...aş putea să-ţi transform camera într-o sinistră celulă.

– Atâta timp cât vei veni să-mi aduci pâine şi apă..?

Danielle izbucni în râs.

– Medicul tău ştie oare că bolnavul lui este o fiinţă insuportabilă ?

La brusca crispare a feţei lui Peter ea înţelese că-l rănise.

– Peter, ce ai ?

– Nimic. O mică durere, răspunse el străduindu-se să-i surâdă.

– Vrei să-ţi ridic perna ?

Buna dispoziţie îi reveni imediat. Totuşi ea nu-l spusese nimic jignitor !

– Aş prefera să m-ajuţi să fac o baie !

– Eşti incorigibil ! exclamă ea, ridicând ochii spre cer.

– Dar logic, trebuie să recunoşti.

Danielle îl sărută pe frunte.

– Ai nevoie de ceva ?

– Nu cred.

– O să te supui ordinelor doctorului ?

– Promit !

– Bine, vom trece se te vedem în momentul când va trebui să plecăm din spital.

– Oh ! Era să uit ! Dacă o să ai timp, te-aș ruga să-i spui tatălui tău c-am luat hotărârea să renunț la împrumutul despre care vorbisem amândoi.

– Nu mai vrei să te instalezi la Valverde ?

– M-am gândit mult, noaptea trecută. Întârzierea lucrărilor va provoca o reconsiderare a problemei. Nu pot să fac nimic dacă data de inaugurare a centrului nu este precisă. Nu puteam să fac împrumutul decât dacă magazinul s-ar fi deschis destul de repede ca să pot să rambursez creditul din beneficiile realizate.

Danielle aprobă în tăcere și, cu pași lenți, se îndreptă spre Kristy. Oare nu era și ea într-o oarecare măsură responsabilă de acest lucru ? Ea refuzase să termine șantierul atâta timp cât nu i se vor aloca creditele suficiente. Peter nu pe ea era supărat ? Ce era de făcut ?

Art Dobbs se afla în camera fetiței. Amândoi desenau cu foc schițe cu Gimlet.

– Uite, mamă ! Vreau să le iau pe toate acasă.

– Foarte bine, draga mea.

– Cum se simte Peter în dimineața asta ? întrebă Art.

– Mai bine decât ieri, dar cred că mai are dureri.

– E dificil să știi cu adevărat. Peter nu are obiceiul să se plângă.

– Așa e, aprobă Danielle.

– Mă crezi sau nu, l-am văzut mergând cu glezna fracturată ! spuse Art dând din cap.

– Am remarcat că nu-i place să fie compătimit.

– Dacă există cineva care să poată interveni, atunci tu ești aceea, Danny.

– Îți mulțumesc pentru încredere, Art. Te voi ține la curent cu strădaniile mele !

– Pot să mă duc să-l văd pe Peter, mamă ?

– Imediat, dacă ești gata !

Kristy se aruncă în brațele Daniellei, de bucurie.

– Sunt gata ! strigă ea cu entuziasm.

* * *

– Peter părea fericit c-o vede pe Kristy, observă Frances care ținuse și ea să-l salute pe bolnav.

Așezate la masa din bucătărie, ea și cu Danielle își beau cafeaua.

– Și-a făcut multe griji pentru ea !

– Nu mă îndoiesc. Ce nenorocire că a fost rănit; nici nu mă gândeam la așa ceva.

– Din ce mi-a povestit el mie, a făcut față fără probleme la accidente mai grave.

– E o diferență, Danny. De data asta, el se simte puțin vinovat.

Danielle dădu din cap.

– Asta e de înțeles.

– Sper că l-ai convins că greșește.

– Atât cât am putut. E un om încăpățânat.

– Dar atât de bun, continuă Frances cu blândețe.

– Din partea ta e un mare compliment. Tu acorzi atât de puțină importanță bărbaților !

Mama ei oftă.

– E-adevărat. Dar Peter Weston este o excepție.

– O singură zi ai fost la fermă, și ți-ai găsit un prieten ! Poate c-ar trebui să te duci acolo mai des, spuse Danielle râzând.

– Asta și intenționez !

– Serios ?

– I-am promis lui Art că-l ajut să organizeze cursurile de echitație care se vor ține în timpul vacanței școlare.

– Tata ce spune despre asta ?

– Nu știe.

– Și dacă se opune ?

– Poate să facă ce vrea, eu voi acționa după capul meu. De altfel, am și niște proiecte. Încep de săptămâna viitoare să organizez un concurs hipic la ferma Weston.

– Un concurs hipic ? Și tu vei fi organizatoarea ?

– Da !

– Nu duci lipsă de autoritate ! Să găsești candidați, să constitui un juriu... Dar sunt sigură că-ți va plăcea mult.

– Asta așa este.

*
* *

În cele două săptămâni care trecură, Danielle fu efectiv copleșită de treburi.

Mai multe contracte noi îi dădură de lucru de nu-și văzu capul.

Totuşi, cel puţin o oră stătea în fiecare seară la căpătâiul lui Peter. Din zi în zi îi era tot mai greu să-l părăsească.

Viaţa de bolnav nu era întotdeauna veselă, dar el încerca să-şi păstreze buna dispoziţie. Chiar Matthew organiză aniversarea lui Kristy şi a nepoatei sale în camera de spital a lui Peter.

Dimineaţa, Danielle se duse la lucru, sperând că fetiţele nu vor fi prea gălăgioase.

Sally o aştepta în biroul ei.

– Eşti la curent, Danny ?

– La curent ?

– Humphry este obligat să ramburseze banii cu care a fost creditat ca să realizeze circuitul electric din Valverde.

– Glumeşti ?

– Nu când e vorba de un eveniment atât de grav! Îţi dai seama care vor fi urmările pentru noi ?

Danielle se lăsă să cadă pe scaun, stupefiată.

– Ei bine ! Asta înseamnă că Paul Menendez este liber să ne acorde creditele de care avem nevoie ca să reparăm lucrarea lui Jay. Nu cumva a telefonat ?

Sally negă din cap.

– Sper ca banii ăştia să fie în curând deblocaţi. Mă grăbesc să atac acest blestemat de şantier. Dar am încredere în Paul. Va face tot ce-i stă în putinţă ca să-mi uşureze sarcina.

Luminată de această ştire minunată, ziua se scurse deosebit de plăcut. Veni seara fără ca Danielle să-şi

fi dat seama cum a trecut timpul. Când se uită la ceas scoase un strigăt de uimire : peste câteva minute trebuia să înceapă serbarea de aniversare a celor două fetițe !

Traversă orașul cu toată graba și alergă într-un suflet spre camera lui Peter. Aici domnea o atmosferă veselă, și bolnavul strălucea de bucurie. Când veni momentul cadourilor, el o chemă pe Kristy cu o voce misterioasă.

Fetița scoase un strigăt de bucurie când deschise cutia pe care el i-o dăduse.

– Oh ! Peter ! murmură ea, mângâind o șa frumoasă de piele.

– Sper să-ți placă.

– O ador ! exclamă Kristy, uluită.

– E foarte drăguț cadoul tău, adăugă Danny. Când ai avut timp s-o lucrezi ?

Peter îi făcu semn să se apropie.

– În toate nopțile când nu te puteam strânge în brațe, îi șușoti el la ureche. Fără acest lucru, aș fi înnebunit.

– Peter !

Danielle privi în jurul ei. Din fericire, nu auzise nimeni.

– Acum o să vezi ce-am făcut și eu... în aceleași împrejurări, zise ea încet.

Fetița luă pachetul de la mama ei, îl desfăcu și găsi înăuntru o statuetă de lemn care-l reprezenta pe Gimlet.

– Minunat ! exclamă Peter strângând mâna Daniellei.

Schimbară un zâmbet complice. Dar Art sosea acum cu un tort enorm, şi fetiţele fură invitate să sufle în lumânările aprinse. Urmă o zarvă veselă, tortul fu găsit excelent şi devorat cât ai clipi din ochi. Pe mâncăcioşi îi mai aşteptau şi alte dulciuri şi în curând camera lui Peter semăna cu o adevărată patiserie. Se auzeau tăsete din toate părţile şi primiră cu regret vestea că trebuiau să plece.

– Rămâi cu mine, Danielle ?

– E imposibil. Trebuie să le duc pe Kristy şi pe prietena ei, Jill. Dar mă voi întoarce mai târziu.

– Promiţi ?

– Jur !

După ce le-a condus pe cele două fetiţe la bunica lui Jill, Danielle se întoarse la mama ei, făcu un duş rapid şi se schimbă.

– Vrei să ştii la ce mă gândesc ? o întrebă Frances când Danielle se duse în bucătărie.

– Cred că ghicesc. Te înţelegi mult mai bine cu tata de când lucrezi la fermă. Nu-i aşa ?

Frances zâmbi.

– Îmi pare bine că ţi-ai dat seama. Dar nu la asta mă gândeam. N-o să te superi ?

– Bineînţeles că nu !

– Mă gândeam că dacă tu şi Peter vă veţi căsători, majoritatea argumentelor lui Susan îşi vor pierde valoarea.

Danielle se încruntă.

– El te iubeşte, nu-i aşa ?

Ea dădu din cap visătoare.

– Da, cred.

– Şi tu-l iubeşti, nu ?

Danielle oftă.

– Ai dreptate.

– Atunci ?

– Nu e chiar atât de simplu. Mi-e frică să-i spun că nu pot să fac copii. În plus, poate că nu va suporta prea uşor adopţia lui Kristy.

– Dar astea sunt doar temeri, nu-i aşa ?

– Da.

– De ce nu i-ai povestit cum a fost căsnicia ta ?

– N-am avut chef.

Frances rămase descumpănită.

– Aş face mai bine să plec, reluă Danielle ridicându-se. I-am promis lui Peter că mă voi întoarce la spital.

– Ai grijă pe drum !

Ca în fiecare seară de când era spitalizat, şi de data asta Peter fu surprins s-o vadă pe Danielle intrând.

– Te-ai întors...

– Nu ţi-am spus că aşa voi face ?

– Credeam c-ai să fii foarte ocupată.

– Ţi-am adus o altă porţie de tort.

– Mulţumesc.

– Te-a obosit serbarea ?

– Deloc ! Am fost încântat c-a fost aici. Într-adevăr, Matthew a avut o idee formidabilă !

– El are mereu idei fanteziste !

– Nu pot decât să-l felicit.

– De ce ?

– El ne-a făcut să ne întâlnim.

– Dar amintește-ți cum ! Te-a făcut să crezi că unt bărbat, m-a ridiculizat în fața prietenilor tăi.

– Pe mine, nu ? El a fost o mică răutate, declară ! O merită !

– Nu regreți nimic, nu-i așa ?

– Absolut nimic, răspunse Danielle cu convingere.

– Păreai ușor neliniștită când ai intrat. Ai necazuri ?

Danielle îi vorbi despre falimentul lui Jay Humphry.

Când termină de povestit, Peter dădu din cap.

– Ai atâtea probleme ! De ce nu te-ai dus să te ulci, în loc să vii aici ?

– Peter !

De data asta voia să afle adevărul !

– De ce te-ai mirat de fiecare dată când am venit în vizită ?

– Așază-te lângă mine, răspunse el după o scurtă ezitare. Vreau să-ți vorbesc.

Cu o voce joasă și gravă, el își expuse temerile.

– Crezi că m-aș despărți de tine doar fiindcă ești rănit ? Să știi că va trebui să ai mai multe fracturi a să te debarasezi de mine !

– Mă bucur, șopti el cu emoție.

– În orice caz, mă simt mai ușurată acum că ți-am flat secretul, Peter.

Se priviră în tăcere, emoționați că între ei putea ă existe atâta sinceritate. Apoi Peter îi luă mâinile, ța și o sărută tandru.

– Danielle, te iubesc !

Ea se încruntă.

– Nu spune nimic. Lasă-mă pe mine să-ți vorbesc. Te iubesc, dar îți promit să nu-ți cer nimic dacă nu ești pregătită să dai. Știu ce gândești despre căsătorie. Nu te blamez, dar aș dori să ne dai o șansă.

Peter îi luă mâna și i-o strânse la piept.

– Am nevoie de tine, draga mea. Vreau să trăiesc lângă tine și lângă Kristy. Știu că e prea devreme să vorbim despre asta, dar doresc să întemeiez o familie. Familia noastră.

Femeia se lupta din toată inima să-și oprească lacrimile care-i ardeau ochii.

Își imaginase întotdeauna că Peter era dușmanul căsătoriei, și iată că el îi vorbea despre copiii pe care ea nu va putea niciodată să i-i dăruiască.

Se strădui să-i zâmbească.

– Vei fi cel mai bun dintre soți, Peter, declară Danielle cu sinceritate.

– Voi face totul pentru asta.

– Știu acest lucru.

Se aplecă spre el ca să-l sărute.

– Te iubesc, Peter Weston.

– Ce ți-aș putea cere mai mult ?

Danielle nu știa ce să zică și nici ce să facă. Să-i mărturisească faptul că nu va putea să fie niciodată mamă ?

– Cred c-ar trebui să-ți urmez sfatul și să mă duc să mă culc. Mâine dimineață mă scol devreme.

El nu voia s-o lase să plece și ea ghici acest lucru cu ușurință, dar lacrimile erau gata s-o podidească.

– Te iubesc, Danielle.

– Te iubesc, Peter.

Și te voi iubi întotdeauna, gândi ea. Chiar și când o să te desparți de mine...

CAPITOLUL X

– Vom începe lucrul la Valverde, anunță Danielle pe un ton ce nu admitea replică.

Sally făcu ochi mari.

– Ce ? Chiar alaltăieri, erai de acord cu Paul să mai așteptăm !

– I-am spus și lui în dimineața asta. Vom relua lucrul de-acolo de unde a rămas Humphry, nu vom lucra în cealaltă parte a șantierului, până când vom ști cine va finanța refacerea instalației electrice.

– Există riscul ca banii rambursați de Humphry să nu fie niciodată alocați.

– Da, dar mi-e frică să nu ne atace în justiție pentru faptul c-am acceptat șantierul și apoi am întârziat prea mult cu lucrările de finisare.

– De ce ți-ai schimbat părerea, Danny ?

– Întreprinderea Britton este toată viața mea. Eu trebuie s-o protejez. N-am încotro.

Sally se încruntă.

– N-ai încotro ? Și Kristy ? Și Peter ?

– Oricum e absolut necesar ca eu să-mi câștig existența, răspunse sec Danielle.

Ea se gândea, de fapt, că acesta era mijlocul prin care putea să-i dea lui Peter magazinul la care visa. Un dar de despărțire, într-un anume fel...

Sally înțepeni.

– Înțeleg. Când începem?

– Mâine dimineață. Vom munci douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru dacă trebuie, până când vom recupera întârzierea.

– Foarte bine.

Danielle se uită după prietena ei cum ieși din birou. Oare de ce fusese atât de brutală față de ea? Oftă. Întrevederea cu Peter o tulburase. Ar fi trebuit să-i vorbească mai de mult...

Împrejurările divorțului ei i se păreau atât de îngrozitoare încât se temea să le povestească. Daniellei îi era frică, frică să nu fie respinsă și a doua oară. De la prima întâlnire Peter se arătase un partener atât de plăcut, atât de atent. Dar faptul că ea nu poate să aibă copii ar putea să le compromită definitiv relația.

Acum nu mai putea s-o ia la fugă. Trebuia să-i mărturisească tot și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Imediat ce va ieși din spital, ea îi va spune. Până atunci, Danielle prefera să nu-l mai vadă. Pretinse cu o voce joasă că are mult de lucru și că n-o să-l mai poată vizita.

Peste Peter se prăbuși lumea, dar se strădui să pară cât mai liniștit. Și începu așteptarea.

Începu să parcurgă culoarele spitalului, repetându-și la fiecare pas că Danielle nu-l părăsise.

Apoi o idee se născu în el. De ce nu s-ar întoarce el la fermă? Aici se va simți mai puțin singur, ocupându-se de cursantele tinere.

O oră mai târziu, Art îl căuta. Nici chiar interdicția formală de a călări timp de trei săptămâni nu reuși să-i stingă entuziasmul care-l cuprinsese pe Peter la ideea că se va întoarce acasă.

În ceea ce-o privea pe Danielle, pretextul pe care-l invocase ca să-l evite se dovedi a fi o realitate absolută. Avea atât de lucru încât lui i-a fost absolut imposibil s-o găsească într-un minut liberă la telefon.

Şi pe deasupra, un teribil incendiu avu loc la Valverde. În ciuda intervenţiei rapide a pompierilor, focul făcuse ravagii într-o mare parte din lucrările începute de Jay Humphry.

Cu atât mai rău, se gândi Danielle.

Nici un rănit, pagube materiale neimportante. Pierderile nu erau mari.

– Deci Sally şi-a pus în practică ameninţarea, observă Paul Menendez când o întâlni.

– Poftim ?

– Aminteşte-ţi, n-a spus că Valverde a provocat atâtea necazuri încât i-ar da foc ?

Danielle tresări îngrozită. Nu ! Prietena ei nu vorbise serios ! Doar dacă...

– N-o crezi capabilă de acest gest, Paul ?

– Nu, răspunse el gânditor. Dar va fi o anchetă. Cred că tu ai încredere în ea.

– Ca în mine însămi.

– Atunci, de ce-ţi faci probleme ?

Ea îl privi pe Paul drept în ochi.

– Dacă se descoperă că incendiul este de origine criminală, va trebui să le împărtăşeşti anchetatorilor ceea ce-ai auzit, nu-i aşa, Paul ?

– Mie tocmai de asta mi-e frică !

Experţii sosiră mai târziu.

Danielle îşi strânsese muncitorii şi lucră cu ei, aşteptând stabilirea cauzelor incendiului.

În sfârşit, aflară : la originea incendiului stătea instalaţia electrică.

Când auzi acest lucru Danielle își aruncă cascheta în aer. Acum, nimic nu-i va mai sta în cale să termine lucrările pe șantier în bune condiții.

Când Sally sosi, ea îi sări de gât, scoțând strigăte triumfătoare.

– Ce s-a întâmplat, Danielle ?

– Niște lucruri minunate ! Vino, trebuie să sărbătorim.

Sally ridică din umeri mirată.

– De acord, te urmez.

– Ce-ar fi să bem șampanie la restaurantul de lângă tine ?

Danielle își lăsă capul pe spătarul scaunului și închise ochii.

– Ai muncit mult în timpul ăsta ? o întrebă prietena ei, intrigată.

– Nu-ți vine să crezi ? Știi c-au trecut doi ani de când n-am mai băut șampanie împreună ? o întrebă prietena ei ridicând paharul.

– Mai mult de patru ani, în realitate. Era când s-a născut Kristy.

– Da, așa e ! Unde este ea, apropo ?

– Mama a dus-o să călărească. Ce oră e ?

– În curând va fi ora cinci.

– Atunci Kristy e deja acasă, cu Penny.

– Mi-e foame ! exclamă Sally. Ție nu ?

– Ba da. N-am mâncat nimic de aseară. Danielle făcu semn chelnerului.

– Cea mai mare friptură pe care o aveți ! zise ea înainte de-a se întoarce spre prietena ei. Toate problemele noastre cu Valverde se rezolvă. A meritat lupta, nu ?

– Sigur. Doar dacă nu vor mai fi ceva urmări.

– Ce vrei să spui ?

– S-a întâmplat ceva între tine și Peter. Păreai atât de tristă în ziua în care ai hotărât reluarea lucrărilor.

– N-are nici o legătură cu Valverde, răspunse Danielle fără să stea pe gânduri.

– Știu acest lucru, dar ce s-a întâmplat ?

Era oare efectul alcoolului sau al tensiunii acumulate în ea ? Îi făcu confidențe prietenei sale fără să ezite.

– Mărită-te cu el, îi spuse Sally cu convingere. Peter va fi cel mai minunat soț.

– Îi cunosc bunătatea și generozitatea, dar el vrea copii și merită să-i aibă.

– Din cauza asta l-ai părăsit ? După ce ai făcut totul ca să aibă un magazin la Valverde ? În sfârșit, Danny, cred că nu vorbești serios !

– Ce altceva aș putea să-i ofer ?

– Nu spune prostii !

Danielle începu să reflecteze. Era posibil să existe și o altă soluție ?

– Ce-ar fi să mergem la mine ? propuse Sally brusc.

– Bună idee. Ai un pat ?

– Da.

– Fantastic ! Vreau să mă odihnesc puțin.

Înainte să se lungească, Danielle îi telefonă lui Kristy ca să se asigure că totul e bine.

– A venit verișoara dumneavoastră s-o ia la cinema, îi declară fata care o avea în grijă pe Kristy.

Danielle simți cum i se urcă sângele în cap.

– Despre cine vorbești, Penny ?

– Susan nu e verișoara dumneavoastră ?

– Ba da. Ce s-a întâmplat exact ? întrebă Danielle străduindu-se să rămână calmă.

– A venit cu soțul ei acum o oră și au dus-o să vadă „Albă ca Zăpada".

– Poți să m-aștepți până ajung acasă, Penny?

– Bineînțeles. Kristy poate veni înaintea dumneavoastră.

Precis că nu! se gândi Danielle punând jos telefonul. După ce-i spuse întâmplarea lui Sally, aceasta îi împrumută mașina și porni în viteză.

– Nu s-au întors încă, domnișoară Britton, o anunță Penny când Danielle trecu pragul casei sale. Domnul Humphry a spus ceva și de faptul că se vor duce să mănânce o înghețată, în vreo cofetărie.

Danielle tresări.

– Gilbert Humphry?

Penny aprobă din cap.

– Îți mulțumesc, Penny, zise Danielle, dându-i câteva bancnote. Kristy e îmbrăcată bine?

– Foarte bine. Sfârșit de săptămână plăcut! Cu mâna tremurândă, Danielle formă la telefon numărul mamei sale.

– Ce? Răpită? Nu pot să cred!

– Ascultă-mă, mamă. Vreau să anunți poliția în locul meu, eu nu am timp. Cred că știu unde se ascund și mă duc după ei.

– Unde crezi că-i vei găsi?

– Îți amintești că tata mergea la vânătoare cu Jay Humphry la munte, la Manzano, unde el avea o căsuță?

– Ce are de-a face Jay Humphry în această poveste?

– O să-ți explic mai târziu.

– De-acord. Noroc, Danny.

– Voi avea nevoie.

Consultă o hartă și porni la drum. În curând ajunse în fața unei case cochete cu ferestre luminate, ceea

ce-i dădea o speranță. Ciocăni la ușă, îi deschise Susan... Îndată Danielle se năpusti în cameră și Kristy i se aruncă în brațe, plângând în hohote.

– Cum te simți, scumpa mea? Mama e aici. Totul va fi bine.

O fulgeră pe verișoara ei cu privirea.

– Stai jos, Susan! Avem de vorbit, îi ordonă ea după ce fetița se liniști. De ce-ai făcut asta?

– Din aceleași motive pe care ți le-am comunicat în scrisorile pe care ți le-am trimis și la care nu mi-ai răspuns. Voiam să-ți dovedesc hotărârea mea de a o lua pe Kristy. Dar bineînțeles că te-aș fi sunat după câteva ore ca să-ți spun unde suntem.

Susan nu-și pierduse nimic din aroganța obișnuită.

– În sfârșit, Danny, uită-te la tine! Porți niște jeanși vechi, niște pantofi de piele bărbătești; ce exemplu poți fi pentru o fetiță care, de altfel, își petrece o bună parte în compania unei guvernante de ocazie? Kristy n-are nici tată, nici prieteni, asta-i îngrozitor!

La spusele ei, fetița interveni cu vehemență:

– Minți! Am un prieten minunat pe care-l cheamă Peter. El îmi dă voie să călăresc pe ponei. Mamă, vreau să-l călăresc pe Gimlet!

Susan oftă.

– Vezi? Preferă să călărească un ponei decât să se joace cu copiii de vârsta ei. Cât e de dezechilibrată! În sfârșit, Danielle! Eu și cu Gilbert putem s-o creștem mult mai bine decât tine.

Danielle era cuprinsă de o senzație dureroasă de prăbușire morală. Susan poate că avea dreptate. O sărută pe Kristy pe obraz și-i spuse să meargă afară să se joace.

– Gilbert e tatăl ei, nu-i așa? o întrebă cu calm pe Susan.

Aceasta confirmă din cap.

– O iubește mult pe Kristy.

– De ce n-a vrut nici el s-o păstrezi ?

– Când am născut, nu știa nimic. Trebuia să se întoarcă la universitate și eu nu voiam să-i stric viitorul.

– Ce rol joacă Jay Humphry în toată această poveste ?

– A regretat întotdeauna că nu are o fetiță. Dar inițiativa de... răpire a lui Kristy este a mea în întregime.

În clipa aceea se auzi o mașină care opri în fața casei.

– Trebuie să fie Gilbert care a fost să facă cumpărături la Manzano.

În timp ce Susan se îndrepta spre ușă, Danielle se așeză într-un fotoliu și închise ochii, complet dezorientată. Chiar dacă legea îi dădea voie s-o păstreze pe Kristy, ea se întreba dacă moral putea să le ia dreptul părinților adevărați la copilul lor.

– Peter ! strigă Kristy aruncându-se în brațele lui.

Danielle tresări. Era ultimul om pe care se aștepta să îl vadă apărând aici. El o strânse pe fetiță în brațe cu bucurie și în spatele lui, Danielle zări fața lui Humphry.

– Cum te simți, draga mea ? o întrebă Peter pe Danielle punând fetița jos.

Ea dădu din cap, mută de emoție.

– Mamă, putem să ne întoarcem acasă, acum ?

Danielle tăcu, incapabilă să scoată o vorbă.

– În curând, iubito, răspunse Peter în locul ei. Foarte curând.

– Sunt obosită și aici nu am pat.

– Știu. Ai răbdare numai câteva minute, vrei? Kristy puse capul pe umărul lui Peter.

– Peter, te iubesc, murmură copila.

Susan îi privea cu lacrimi în ochi.

– Ne-am purtat urât, Danny, declară Gilbert strângând mâna lui Susan ca s-o consoleze. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat.

Daniellei nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Ce vrei să spui?

– Noi credeam că facem bine să vă obligăm să ne-o dați înapoi pe Kristy. Ni se părea că e nefericită în tovărășia voastră. Dar e clar că tu și Peter o înconjurați cu iubirea de care are nevoie un copil ca să viseze. Să v-o luăm ca forța ar fi absurd, ba chiar inutil de crud și violent.

O lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– Am fost insensibili, continuă el.

– Și egoiști, adăugă Susan, izbucnind în hohote de plâns.

Fără să scoată o vorbă, Danielle se apropie de verișoara ei și o strânse în brațe până când acesteia i se mai risipi amărăciunea.

– Iartă-mă, Danielle.

Aceasta o îmbrățișă, apoi îl privi pe Gilbert.

– Pot să dau un telefon? Aș vrea s-o chem pe mama.

– Bineînțeles.

După ce o liniști pe Frances, Danielle strânse hăinuțele lui Kristy.

– Îți doresc din tot sufletul să fii foarte fericită, Susan, îi spuse ea cu vocea gâtuită de emoție.

– Danielle, vom putea să venim s-o vedem, din când în când?

– Locuim la ferma Weston, răspunse Peter. Danielle îl privi tulburată. El părea foarte serios.

– Mâine dimineață trimit pe cineva să ia mașina lui Danny, adăugă Peter înainte să iasă.

– Pot să conduc, protestă ea.

– Începe să ningă. De altfel, prefer să rămâi lângă mine.

Danielle nu mai insistă. Era atât de bine să se simtă protejată!

În mașină Kristy adormi imediat, cu capul pe genunchii Daniellei.

La lumina farurilor, dansau fulgi ușori pe drumul pustiu.

– Frances te-a pus la curent cu ce se întâmplă, nu-i așa?

– Da. Cunosc motivele pentru care Susan voia să-ți ia copila. Dar știam deja care a fost drama căsătoriei tale, Danielle. Închipuiește-ți că mi-ai povestit chiar tu, iar Matthew mi-a spus multe lucruri în ziua când m-am întors din Texas.

– În aceste condiții...

– De-atunci te-am iubit și mai mult, o întrerupse el. N-am întâlnit niciodată o femeie mai curajoasă ca tine.

Privirea pe care i-o arunca ardea de pasiune.

– Ești atât de bun, șopti ea. În seara asta m-ai ajutat enorm. Cum ai ghicit unde sunt?

– Frances a înțeles care era situația. Dar eu m-am temut să nu te superi că intervin în felul ăsta în viața ta particulară.

– Ar fi ceva imposibil, Peter. Am atâta nevoie de prezența ta!

El își petrecu un braț pe după umerii ei și o trase spre sine.

– De-atâta timp aştept să spui aceste vorbe.

– Ce i-ai spus lui Gilbert ? îl întrebă Danielle după o lungă tăcere.

– Că va veni poliţia. O minciună, de fapt. S-a dovedit că era şi inutilă, fiindcă de îndată ce i-am povestit ce mă leagă de tine şi de copilul tău, el şi-a cerut scuze şi a acceptat imediat să ţi-o dea înapoi pe Kristy.

– Ar fi trebuit să răspund la scrisorile lui Susan. Fără îndoială că aş fi evitat catastrofa.

– De unde să fi ştiut ? Ce i-ai fi putut răspunde la ţesătura de minciuni pe care ţi le debita ? Cum să-i fi dovedit că eşti o mamă bună ?

El tăcu o clipă.

– Accepţi să fii nevasta mea, Danielle ?

– Trebuie să-ţi vorbesc, Peter.

– Atunci, grăbeşte-te ! Ard de nerăbdare !

– Peter, e ceva serios.

– Te-ascult.

Danielle simţi cum îi vin lacrimi în ochi.

– Nu voi mai putea niciodată să am un copil, murmură ea cu voce joasă.

El o privi cu tandreţe.

– Mai vrei alţii ?

Danielle dădu din cap disperată.

– Eu nu. Dar tu mi-ai spus că doreşti să-ţi întemeiezi o familie.

– Tu şi cu Kristy nu formaţi una ?

– Nu una adevărată. Presupun că visezi să creşti un copil care să fie cu adevărat al tău.

– Fetiţa ta şi cu tine formaţi exact familia la care visez, spuse el blând.

– Îţi va trebui totuşi timp să reflectezi la acest lucru.

– M-am gândit la toate, Danielle. Şi asupra acestui punct m-a pus la curent Matthew, fără să vrea.

– Ar fi trebuit să-ţi spun chiar eu, şi de mai mult timp, zise ea încruntându-şi sprâncenele.

– Te voi ierta dacă accepţi să fii soţia mea.

– E un târg ?

În sfârşit, ea îşi regăsi zâmbetul.

– Cel mai bun târg pe care am putut să-l încheie vreodată.

– Atunci accept.

– Stai, nu-i gata. Vreau să hotărăşti şi data.

– Într-o lună ?

– Perfect.

O tăcere emoţionantă se instală între ei, pe care Danielle o întrerupse brusc.

– Ce-ar fi să ne răzbunăm pe glumele lui Matthew?

– Excelentă idee !

– Va trebui să ticluim un plan care să nu dea greş.

– Până atunci, vreau să fie martorul meu, reluă Peter. Să nu uităm că fără el nu ne-am fi cunoscut niciodată.

– Îi datorăm multă recunoştinţă, recunoscu Danielle râzând.

*
* *

Focul trosnea vesel în şemineul din cameră când Danielle ieşi din baie.

– N-ai stat prea mult, observă Peter, privind-o cu admiraţie.

– Aveam o întâlnire importantă cu tine... Afară, crengile brazilor se aplecau sub delicata povară a zăpezii. Ea respiră adânc, fericită.

– Va fi un Crăciun frumos.

– Primul nostru Crăciun împreună, zise el luând-o în braţe.

– Te iubesc, dragostea mea.

Cu gesturi infinit de tandre, ea îi scoase cămaşa şi-şi puse capul pe umărul lui.

– Sunt fericită că te-ai vindecat complet, spuse ea ridicând ochii spre el.

– Şi eu la fel.

El se eliberă delicat din îmbrăţişare şi-i descheie halatul de mătase. Danielle se înfioră de plăcere, ameţită de mângâierile lui senzuale.

– Eşti atât de frumoasă, iubito.

Cât de dulci sunau aceste cuvinte! După atâtea incertitudini, erau împreună pentru totdeauna, şi perspectiva unei vieţi pe care o vor trăi împreună o umplea pe Danielle de fericire. Uitase complet eşecul care-i marcase prima căsătorie, convinsă că, de data asta, nimic nu va putea să întunece perfecţiunea viitorului lor.

Ea îşi aminti cu recunoştinţă de vorbele pe care i le spusese doctorul despre o eventuală posibilă sarcină. O uşoară intervenţie va îndepărta sigur toate obstacolele. Un zâmbet radios îi lumină faţa şi ea îl sărută uşor pe viitorul ei soţ. Da, în mod hotărât, viitorul nu le va rezerva decât bucurii.

– SFÂRŞIT –

O afacere în plină expansiune, o fetiță adorabilă, Kristy de patru ani, o viață plină. Ce i-ar mai putea lipsi Daniellei Britton ca să fie fericită?

Nimic, gândește ea.

Esențialul! a hotărât Peter Weston, fost campion de rodeo și proprietarul unei ferme și al unei herghelii. Sigur pe el, Peter Weston va face orice ca s-o cucerească pe această curajoasă și totuși atât de delicată femeie. Când destinul o supune pe Danielle la niște încercări dure, tânăra femeie descoperă cu uimire plăcerea unei complicități minunate, de o tandră înțelegere.

Misterios, pasiunea se naște între ei, iar ei, se hotărăsc că nu trebuie să-i opună rezistență.

Faptul că legase atât de repede relații strânse cu Peter o zăpăcea. Care erau oare intențiile acestui bărbat atât de seducător? Oare căuta doar o companie trecătoare și fără urmări?

THE BEST

ISBN 973-580-165-5

Lei 3920 + 80 T.L. = 4000